

Giới thiệu Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!

Thể loại: xuyên không, ngôn tình, cổ đại...

Trên thương trường thì nàng là một thiên tài trong lĩnh vực kinh doanh là một nữ tổng tài bá đạo đứng đầu thế giới! Ngoài ra nàng còn có chỉ số thông minh vượt mức con người, là thiên tài về lĩnh kinh doanh.

Nhưng nàng cũng có thân phận thứ hai trong bóng tối đó là một bang chủ hắc đạo, đứng thứ hai trên toàn thế giới. Địa vị của nàng ít có ai với tới được, chỉ có thể mà ngước mặt nhìn, hâm mộ, sợ hãi và ghen tị...

Nhưng chỉ có mình nàng biết.... nàng trúng độc từ nhỏ, thời gian sống của nàng chẳng được bao lâu. Vì thế nàng tùy hứng, tùy hứng tận lực, làm những gì nàng muốn làm, xây dựng một vương quốc kinh doanh!

Nàng không thể sống đến 25 tuổi! Số phận nàng chỉ còn chờ đợi cái chết định trước.

Nhưng chết chưa chắc đã hết!

Phượng Hoàng Trưng Sinh! Một đời này nàng tuyệt đối sẽ tùy hứng hết mình!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Nàng một nữ tổng tài bá đạo đứng đầu thế giới! Chỉ số thông minh vượt mức con người, là thiên tài về lĩnh kinh doanh. Mặt tối nàng là một bang chủ hắc đạo, đứng thứ hai trên toàn thế giới. Địa vị của nàng ít có ai với tới được, chỉ có thể mà ngước mặt nhìn, hâm mộ, sợ hãi và ghen tị...

Nhưng chỉ có mình nàng biết.... nàng trúng độc từ nhỏ, thời gian sống của nàng chẳng được bao lâu. Vì thế nàng tùy hứng, tùy hứng tận lực, làm những gì nàng muốn làm, xây dựng một vương quốc kinh doanh!

Nàng không thể sống đến 25 tuổi! Số phận nàng chỉ còn chờ đợi cái chết định trước.

~~~~~*^_^^*~~~~~

"Thanh Loan! em cố gắng lên, anh hai sẽ lo đấy! em không thể có chuyện được! Đừng bỏ anh hai lại một mình! Thanh Loan!!!" Một thanh niên tuấn tú cầm tay một thiếu nữ nằm trên giường bệnh, khuôn mặt trắng bệch không huyết sắc, nhưng không thể dấu vẻ đẹp yêu mị đó, đôi mắt tím long lanh trong trẻo không chút cảm xúc, lúc nhìn thiếu niên đôi mắt ấy mới dấy lên những cảm xúc u buồn.

"Anh hai.... anh đừng buồn..... em không muốn nhìn anh như vậy....hộc hộc.... anh hai hứa với em hãy sống tốt, sống luôn phần của em nữa. Anh hai.... anh phải bảo vệ vương quốc của em... để em mãi là công chúa của vương quốc....." Thanh Loan gắng gượng mỉm cười nói, nhưng thời gian của cô đã hết, xin lỗi anh hai em không thể sống cùng anh nữa.....

"Tút TUT TUT....." máy đo tim vang lên.

"Không!!! Thanh Loan! Em ơi! đừng bỏ anh hai lại một mình mà!!!!" Thiếu niên đó đau đớn gào lên, ôm lấy xác Thanh Loan mà khóc! Loan nhi anh hai hứa sẽ để em mãi là công chúa của vương quốc kinh doanh, anh hai sẽ sống tốt thay em..

~~~~~*_*~~~~~

Mở mắt, màu đỏ của màn che đập vào mắt nàng, tiếng kèn inh ỏi liên tiếp chuyển vào tai.

Nàng không khỏi ngáy ra, chuyện gì thế này? Cô đây là xuyên không? Được chuyện này cô chấp nhận. Nhưng mà tại sao cô lại xuyên thành tân nương chứ? Hạnh phúc của nàng có thể đem ra đùa được à?

Nàng đứng dậy định trốn đi, thì con đầu đầu ập đến, đầu nàng như bị bỏ ra đau đớn quá mức nàng dần dần lâm vào hôn mê.

Nàng nhìn xung quanh, ở đây không có cái gì, toàn là màu tím rất rộng nàng không thể thấy tận cùng là ở đâu. Trước mắt nàng là một màn ảnh có khắc hai chữ to đùng "Ký ức "

Nàng dần mặt ra, ký ức mà cũng có thể đóng hộp chuyển phát à? Hiện đại gớm! "Tiếp nhận." nàng thử nói.

Ký ức nghe được mệnh lệnh liền bay vào mi tâm nàng rồi biến mất, nàng nhắm mắt lại tiếp nhận ký ức.

Phượng Thanh Loan là tên của thân thể này, sau này là của nàng, là Thập Cửu công chúa Phượng Quốc, là một thiên tài chính hiệu(lúc nhỏ), Sau này Thanh phi mất cô bắt đầu đầu thân phận thiên tài của mình trở thành một phế vật. Sống từ nhỏ ở trong lãnh cung chịu đựng mọi sỉ nhục, đánh đập của các huynh tỷ đệ, bữa đói bữa no, nhưng cũng nhờ đó ý chí biến cường của nàng càng mạnh. Đến năm 18 tuổi bị ép gả cho Chiến quốc cầu hòa, người được gả chính là một ngốc vương, trí tuệ chỉ dừng ngang năm 7 tuổi, bị người đời chế nhạo.

Phượng Thanh Loan đã chết, chết vì trúng độc. Tuy nhiên không biết ai đã hạ, nàng bây giờ trọng cơ thể lại không có chút độc nào, chỉ có thể suy đoán rằng, độc này được hạ rất lâu về trước rồi từ từ sẽ phát tán, sau khi phát tán người trúng độc sẽ chết, sau khi chết độc sẽ tự động tan biến, tạo thành chết bất đắc kỳ tử, chết không có chứng cứ.

Nguyện vọng của Phượng Thanh Loan là báo thù và trở thành cường giả đứng đầu đại lục à và còn chăm sóc tướng công sắp qua cửa này nữa.

(Do cổ đại hay có quy tắc là xuất giá tòng phu, quan niệm này đã in sâu vào đầu của người ở đây.)

Khi mở mắt ra, nàng vẫn nằm trong kiệu hoa, chiếc kiệu vẫn đi như thường, không phát hiện cô có chuyện lạ gì trong kiệu cả. Vậy cũng tốt! khỏi cần lắm lời đối phó với đám người này! Nàng bây giờ phải cần thời gian làm quen với trí nhớ đã, còn về tu luyện thì để sau đã, không vội, thân thể này vốn đã có tu vi rất cao rồi, ít có ai đánh thắng nàng.

Thiên vũ đại lục, là một cái lấy cường giả vi tôn thế giới, mọi người đều có thể đủ tu luyện linh lực, linh lực cấp bậc chia làm linh đồ (nhất giai, nhị giai, tam giai), linh giả (nhất giai, nhị giai, tam giai), linh sĩ (nhất giai, nhị giai, tam giai), Linh Sư (nhất giai, nhị giai, tam giai), đại Linh Sư (nhất giai, nhị giai, tam giai), huyền Linh Sư (nhất giai, nhị giai, tam giai), thánh Linh Sư (nhất giai, nhị giai, tam giai), vương giả (nhất giai, nhị giai, tam giai), hoàng giả (nhất giai, nhị giai, tam giai), tôn giả (nhất giai, nhị giai, tam giai), tôn vương (nhất giai, nhị giai, tam giai), tôn hoàng (nhất giai, nhị giai, tam giai), thần giả (thiên vũ đại lục trung tối cao tồn tại, nhưng trước nay không ai đạt tới quá).

Linh lực lại chia làm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lôi điện, hắc ám, quang minh chờ cơ sở thuộc tính, còn có đặc thù diễn sinh ra tới thời gian, không gian, sinh mệnh, lực lượng chờ thuộc tính.

Nàng lại là hỗn độn linh lực, hiếm có ngàn năm chưa xuất hiện, là thuộc tính mạnh nhất trong các thuộc tính, có thể hấp thu các loại linh lực nhưng chỉ điều khiển được thủy, hỏa, mộc, lôi điện, hắc ám, lúc nàng xuyên qua thì lại sử dụng được linh lực không gian.

(tg: Loan ơi! tỷ thật là mới xuyên qua đã cưới được chồng là vương giả à ghen hạnh phúc chưa kìa

T.Loan: tất nhiên a!!!! là một vương giả ngốc cực kì dễ nuôi ^.^

tg: tỷ đã thấy hần hần ra sao chưa? mà nói hần ta dễ nuôi =.=

T.Loan: ừ thì ta thấy ngốc rất dễ nuôi nha, với lại hần ngốc chẳng ảnh hưởng tí nào với ta cả, chỉ thêm cái miệng ăn thôi!

tg: "chạy mồ hôi hột " rồi tỷ sẽ biết hần có dễ nuôi với lại có thật chỉ là thêm cái miệng ăn không!!!!1

kẻ nào đó: " tròng mắt tg " tg được đó dám nói ta trước mặt vợ tương lai " cầm dao hăm dọa "

tg: " liếc nhìn kẻ nào đó " hừ! khôn hồn thì ngoan đi ta cho ngươi gặp T.Loan tỷ còn không thì ta cho ngươi còn lâu mới gặp tỷ iu của ta hừ!!!!

Kẻ nào đó: " Khinh thường liếc mắt tg" Vợ ta, quan tâm ta nhất! cho nên sẽ lợi sông qua biển gặp ta!

Tg: Ờ thì.... ta cho ngươi lộ cái mặt hồ ly của ngươi trước mặt tỷ tỷ là được rồi! Hừ!)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Gặp sơn tặc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thanh Loan mệt mỏi tựa người ra phía sau, nhắm đôi mắt tìm trần đầy mệt mỏi lại. Nàng cần một thời gian để tiếp nhận, không phải là lực tiếp nhận của nàng nhỏ mà là nàng cần thời gian để, quên đi những vấn vương kiếp trước- anh hai của nàng!

" Hừ!!!" Tiếng ngựa hí vang lên, nàng mở mắt ra ánh mắt bây giờ không có một chút cảm xúc nào, trần đầy lạnh lùng, mắt tím của nàng dần dần biến thành màu đen láy, mắt thường có thể thấy. Nàng lạnh lùng lên tiếng " Có chuyện gì?"

Bên ngoài những hộ vệ nghe vậy liền kinh ngạc không thôi nhưng vẫn đáp lại " Bẩm, chúng ta gặp sơn tặc." Cô công chúa này cũng không phải phế vật như lời đồn nhì? Đúng là lời đồn không thể tin mà!

"Giải quyết nhanh chóng!" nàng lạnh lùng phân phó, sau đó nhắm mắt lại như không để ý đến bản thân bị sơn tặc bao vây.

"Vâng! Bảo vệ công chúa!" Tên đó cung kính trả lời sau đó hô lên, lần này bọn họ hộ tống Thập Cửu công chúa xuất giá, mặc dù công chúa này là phế vật nhưng vẫn là thân phận công chúa cao quý! bảo vệ người là trách nhiệm của bọn họ.

Thanh Loan ở trong kiệu hoa nghe vậy đôi môi đỏ không khỏi nhếch lên một độ cong, âm thầm tính toán cho sau này, bên cạnh nàng cần phải có người thân cận để giúp việc.

Bên ngoài tiếng đấu tranh, đao kiếm chạm nhau, tiếng các linh lực va chạm vang lên cực kì ồn ào, nàng thật không thích ồn ào khi đang nghỉ ngơi, bên vén màn kiệu hoa ra nhìn ra bên ngoài, bên ngoài một mảnh hỗn loạn, thi thể ngang dọc, máu tươi tung tóe, ai cũng đang chiến đấu sống chết với đối thủ của mình, các linh lực được tạo ra thành vũ kỹ bay ngang dọc.

"Dừng tay lại đi!" Nàng lạnh giọng lên tiếng, nhẹ nhàng bước xuống kiệu hoa, thành công thu hút sự chú ý của những người ở đây, ai nấy nhìn cô điều ngày ra đó cùng một suy nghĩ là Tiên nữ hạ phàm đang đứng trước mặt họ.

"Ha ha lão đại lần này chúng ta kiếm được con mồi ngon rồi, hơn nữa là cực phẩm nữa chứ!" Một tên da đen, mặt thô có cái vết sẹo dài trên má phải trông rất hung ác, cất giọng thô lỗ nói, sau đó nhìn nàng xoa xoa tay.

"Hỗn lão! Các ngươi có biết đây là Công chúa Phượng Quốc hay không hả? Không muốn gặp phiền phức thì mau tránh ra!" Một tên lính cường tráng bạo gan to tiếng nói.

"Công Chúa thì sao? Trại chủ của chúng ta đã là Huyền Linh Sư, ở đây cường giả vì tôn ai mạnh người đó có quyền!" Tên đó khinh thường nói, thân phận cao quý thì sao? Không phải vẫn bại trước kẻ có thực lực thôi sao?

"Ha hả? Ngươi nói rất hay! Thế giới này cường giả vì tôn! Địa vị cũng vô dụng. Ngươi tên gì?" Nàng nghe vậy nhếch môi cười lạnh lùng nói.

"Ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ Hắc Ứng." Tên kia cuồng vọng nói hấn tu vi đã là đại linh sư, người người phải nể phục nhường cho hắn, luôn nhìn hắn trên cao, tâm kiêu ngạo cuồng vọng từ đó mà sinh ra.

"Tên cũng như người, được rồi! đưa ta đi gặp trại chủ của ngươi." Nàng chậm rãi lạnh lùng nói, hắn có cái tên thật đúng với hắn, da hắn đen, mắt hắn

là mất ung.

"Như vậy mới tốt! Làm áp trại phụ nhân của chúng ta có đãi ngộ rất cao đó! ha ha..." Hắc Ung thò lỗ nói rồi đưa mắt người xung quanh ra hiệu, bắt giữ đối phương lại.

"Không cần như vậy đâu, ta tự đi được, bọn họ bị thương rồi, để bọn họ theo ta đi. Không một ai bỏ trốn đâu." Thanh Loan né tránh lạnh lùng nói, quanh thân có thoang thoảng sát khí.

Hắc Ung thấy vậy cũng không nói gì liết mắt đàn em một cái rồi, đi tiếp. Nhiệm vụ của hắn chỉ là đem bọn người này về trại theo lời trại chủ, chuyện khác hắn không quản.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thập Cửu công chúa ra tay!

Đàn em thấy vậy cũng không tiến tiếp nữa mà bao vây nàng lại cách 1m, rồi đi, bọn họ vẫn đi giữ đúng khoảng cách đó. Mấy thị vệ bị thương thì đi theo phía sau. Thấy vậy ánh mắt cô lóe sáng một cái rồi trở về như cũ, không ai có thể nắm bắt được ánh mắt đó được.

Thanh Loan được đám sơn tặc dẫn không bao lâu, liền về gần đến sơn trại, sơn trại bề ngoài cũng không như cô nghĩ, nó rất rộng, kiến trúc gần như giống Hoàng cung, màu chủ đạo là đen-đỏ, mọi kiến trúc được làm bằng ngọc tốt, rất rắn chắc. Bên ngoài có rất nhiều loại cây kì lạ, cứ đại loại là cây đi. Không có chút nào giống sơn trại cả, không chỉ có cô kinh ngạc mà đám hộ vệ cũng kinh ngạc không kém đây có phải là sơn trại không vậy???

Đám sơn tặc nhanh chóng dẫn nàng vào đại điện. Trong đại điện nói chung có rất nhiều nữ nhân ăn mặc yếu điệu đi tới đi lui, múa hát, hầu hạ đám đàn ông uống rượu. Nàng thấy vậy ánh mắt lóe lên tia sắc lạnh như đang săn con mồi, như hồ ly ngàn năm bắt đầu tính toán. Ánh mắt dừng lại ở nam tử tuần mỵ ngồi trên chủ tọa phía cao trên cùng, hai bên hai mỹ nữ hầu hạ rót rượu, khí tức của hắn rất tà mị, đáng vẻ lười biếng nhưng ánh mắt sắc lạnh tàn nhẫn của hắn chứng minh hắn là một kẻ không tầm thường.

Nàng ngẩng mặt lên nhìn hắn lạnh lùng nói "Tìm ta làm gì?", nàng chắc chắn hắn không phải chỉ bắt nàng về làm thiếp thê đâu, hắn là có một nguyên nhân khác.

"Mỹ nhân, nàng nói như vậy là không đúng nha! ta bắt nàng về đây tất nhiên là để làm áp trại phụ nhân rồi!" Tên đó tà mị trả lời ánh mắt ánh lên vài tia hứng thú, là hứng thú triều chọc con mồi.

"Ha ha, ta còn nghĩ là người bắt ta về là do..... Phụng...". Nói ngang đó nàng đột nhiên im lại thú vị nhìn tên đó biến sắc mặt từ tím sang trắng rồi lại thành xanh, không khỏi thầm khen tên này trí tưởng tượng thật phong phú, nàng chỉ đoán bừa thôi, thế mà cũng trúng, trên tay nàng có hình phượng hoàng nó lúc trước là đỏ, cô xuyên qua sau liền thành màu trong suốt, nếu không phải do cô cảm ứng được nó vẫn còn thì cứ tưởng là nó biến mất rồi chứ!

"Người không giống như trong lời đồn nhỉ?" Tên đó trở lại bình thường tà mị nói, thật thú vị! Nhưng mà hắn không cảm ứng được một tia linh lực trên người nàng, thì chắc chắn rằng nàng là một phế vật!

"Đã nói chỉ là lời đồn mà thôi! Người có thể tin là chắc chắn chứ?" Thanh Loan cong môi lạnh lùng nói, nhưng mà cái cong môi này đã đoạt đi bao tâm hồn thiếu nam thiếu nữ ở đây. Mẹ nó! Đẹp mê hồn a!

"Thế thì sao nào! Ta vẫn muốn bắt người về làm áp trại phụ nhân của ta! Lấy ta còn hơn lấy một tên gốc!" Tên đó càn quấy nói, sau đó ra hiệu cho người của hắn bắt nàng lại. Đám thị vệ thấy vậy liền bao vây nàng lại bảo vệ nàng ở giữa, ai nấy cầm vũ khí tự mình chiến đấu. Nàng nhìn vậy thì cười nhẹ một cái, đám người này nàng chăm! Sơn trại này nàng chăm!

"Tất cả ngồi xuống nghỉ ngơi đi, việc nhỏ ta tự giải quyết." Nàng lạnh lùng nói, nhất chân nhẹ nhàng đi ra phía trước, đối đầu với đám sơn tặc ác sát đông đúc phía trước.

"Công chúa! ——" Nham Kiều là tên thị vệ cầm đầu hoảng sợ một kêu.

"Không có việc gì." Thanh Loan hơi nghiêng đầu trở về lão Kiều một tiếng. Lại quay lại đầu tới, nhìn phía trước, "Còn không cho ta lui ra." Trong thanh âm mang theo tức giận. Vô biên uy áp trong khoảnh khắc tràn ra, cường đại uy áp hiển lộ không bỏ sót.

"A ——" một người không chịu nổi, trực tiếp bị áp ghé trên mặt đất, lúc sau đám sơn tặc còn lại liền tiếp nằm sấp trên mặt đất. Còn có một ít hơi chút thực lực cường đĩnh, còn có thể đứng, tựa như tên trại chủ hiện tại vẫn là đứng, chỉ là trên trán toát ra một chút mồ hôi hột, điều này chứng minh hắn cũng là thừa nhận áp lực.

Nhìn nhìn lại tên trại chủ càng là trực tiếp bị áp ghé vào ghế. Thanh Loan chính là vì chiều cổ hắn, cố ý ở trên người hắn tăng thêm vài phần. Hắn bên cạnh là hai mỹ nữ hiện tại là quý rạp trên mặt đất run bần bật, chắc là sợ chết gần đến nơi.

Xem xem hấn chịu đựng được bao lâu?

Bọn thị vệ thấy vậy liền tròn mắt kinh ngạc mà nhìn, Thập Cửu công chúa ra tay thật là làm bọn hấn, muốn kinh ngạc muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tì! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Vương quốc buôn bán!

"Nga, các người hiện tại còn muốn bắt ta sao? Ân?" Thanh Loan tiếng nói vừa dứt, toàn trường nháy mắt tĩnh lặng không tiếng động. Mỗi người liền đại khí cũng không dám nuốt một tiếng, biến thành thuận theo cửu con, sợ vị kia công chúa đại nhân một cái không cao hứng, lấy hấn khai đao.

Mà nàng phía sau mười mấy tên hộ vệ bởi vì Thanh Loan thu liễm uy áp, hiện tại là một chút cảm giác đều không có, nhưng là bọn họ vừa thấy đến phía trước những người đó bộ dáng, liền biết Thập Cửu công chúa rất mạnh, liền bọn họ muốn phục dưới tay công chúa quá! Làm sao bây giờ?

Nháy mắt Thanh Loan hình tượng lại cao lớn, kia một bộ hóa y đều là cao lớn thượng cảm chân. Bọn hộ vệ cũng cố không được chính mình hình tượng, mỗi người mắt lấp lánh tỏa sáng, Thập Cửu công chúa là cái đuôi kim cương vững chắc chưa có người ôm.

"Đại..... Đại.... Đại nhân, vị đại nhân này chúng ta cũng không dám nữa."

"Đúng vậy, đúng vậy....."

"Đúng vậy, đại nhân, chúng ta không dám....."

"Hừ." Thanh Loan hừ lạnh một tiếng, hai mắt một ngưng, nghiêng người ổng tay áo vung lên, một đạo hồng mang thoáng hiện mà ra.

"A, a ——" mọi người chỉ nghe thấy hét thảm một tiếng thanh từ nơi xa truyền đến. "A, a...." Bọn họ nghe thanh âm kia hào không thể thảm, đều nhìn không được run bắn bật, xem vị Thập Cửu công chúa, lãnh ngạo sương lạnh, không nghĩ tới tra tấn khỏi người tới một chút cũng không hàm hồ, nghe kia nơi xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết sẽ biết.

Thanh Loan nhẹ nhàng đi lên đá tên trại chủ ra khỏi ghế chủ tọa, tự mình ngồi xuống đó. Lạnh lùng nói, "sau này ta sẽ làm chủ ở đây? các người có ý kiến gì không?" nơi này rất hợp để làm, căn cứ sau này của nàng, hiện tại nàng muốn bắt đầu xây dựng lại vương quốc buôn bán của mình, đó là ước mơ của cô, dù xuyên qua thì nó vẫn không thay đổi.

"....." Có ý kiến sao được, đến cử động còn không được chứ đừng nói là phản đối, họ dù không muốn cũng không có cách.

"Không có ý kiến gì à? vậy có ai đồng ý theo ta thì không phản bội không?" Thanh Loan lạnh lùng nói tiếp, thoát cái đã trở lại nữ tổng tài bá đạo năm xưa, ánh mắt lạnh lùng sắc bén lại như hồ ly, đôi môi luôn luôn giữ một độ cong nhỏ. Nàng thu lại uy áp tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn bọn họ, đám hộ vệ từ lúc nào đã đứng phía sau lưng nàng, xếp thành hàng đứng ngay thẳng bày tỏ, Thập Cửu công chúa bọn ta nguyện đi theo người, thì không phản bội.

Đám sơn tặc nghe vậy cũng hơi chần chừ, bắt bọn họ thì? có biết nếu bọn họ làm trái lời thì sẽ bị thiên đạo trừng trị đúng như những gì họ thì hay không? Cho nên phải nói, ở Đại lục này kiên kị nhất là lời thề!

"Thế nào? Suy nghĩ xong chưa? Bỏn cung còn phải đi gặp phu quân của mình nữa!" Thanh Loan mắt kiên nhẫn nói, bọn chúng không biết là cô đang trên đường đến hôn lễ à? Lễ thành hôn của cô 3 ngày nữa là được cử hành ở Chiến quốc đấy! Không thể lấy hạnh phúc của lão công của mình ra đùa được!

Đám sơn tặc nghe vậy khóe miệng giật giật, bộ Thập Cửu công chúa quên rằng là phu quân của nàng là tên gốc à?

"Ta! Ta thề!" Tên trại chủ suy nghĩ một chút rồi lên tiếng nói, hấn có học qua chút ít y thuật, nên hấn biết bản thân mình trúng độc, hấn là phản hồng lúc này nàng ta vung ra, loại độc này hấn chưa thấy qua nhưng nhìn là biết kịch độc rồi! Giữ mạng là quan trọng nhất!

Có đầu lĩnh khởi đầu đám sơn tặc còn lại cũng thề theo, trại chủ làm gì điều có nguyên nhân, hơn nữa cường giả vì tôn! Nàng mạnh hơn họ bái phục, quan trọng hơn là bọn họ sợ chết hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tì! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 5: Phượng Cửu Thiên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Rất tốt! Sau này nơi đây đổi thành Phượng Cửu Thiên!" Thanh Loan nhếch môi nói to, âm thanh hào hùng mang những âm hưởng làm lòng người thuần phục.

"Phượng Cửu Thiên! Phượng Cửu Thiên!!!" mọi người nghe vậy liền đồng thanh hô lên, âm thanh vang vọng khắp nơi.

"Kí hiệu của chúng ta cứ theo thể này mà làm!" Thanh Lam lạnh lùng nói sau đó lấy ra một tờ giấy đưa cho Nham Kiều, ý bảo giờ lên cho mọi người xem.

Đám sơn tặc nghe vậy cũng có chút hưng phấn, cái tên thật hay, dám dùng Phượng để lấy tên, trừ hoàng tộc Phượng Quốc là hậu duệ Phượng Hoàng là có thể dùng còn lại không ai dám dùng cả, nhưng bây giờ họ lại dùng, không hưng phấn là giả.

Thanh Loan mỉm cười hài lòng, nhìn tên trại chủ đang nhìn chằm chằm ký hiệu phượng hoàng, như cảm ứng được hắn ta quay lại nhìn nàng, ánh mắt có chút kính trọng của bề dưới.

"Ngươi tên gì?" Thanh Loan nhàn nhạt nói, thu ánh mắt lại, dựa thân thể vào ghế. Thu lại khí tức lạnh băng thay vào đó là khí tức nhân nhã, lười biếng, tà mị. Ánh mắt của cô tựa không có chút cảm xúc.

"Từ Lô!" Từ Lô cung kính trả lời, đã nhận chủ rồi thì hắn sống là thuộc hạ của nàng, chết cũng là ma của nàng, từ nhỏ hắn đã được dạy như vậy, tín ngưỡng hắn được dạy là sứ giả của Phượng Hoàng, từ nhỏ đã sống ở đây cùng mọi người, nhưng bọn người ngoài kia một hai cứ bảo họ là sơn tặc, muốn đánh đổ nơi này, vậy thì hắn sẽ hoàn thành nguyện vọng cho chúng trở thành sơn tặc.

"Ngươi hẳn biết thân phận của ta." Nàng hơi liếc mắt hắn một cái, nhàn nhạt nói ra. Kẻ đa nghi là kẻ dễ lợi dụng để lấy tin tức nhất, bản thân cứ bày tỏ ra ta biết hết rồi, thì đối thủ cũng tưởng đối phương biết rồi, dẫu gì nữa, nói ra cũng được.

"Đừng vậy! Thân là một sứ giả tất nhiên là biết chủ nhân của mình." Từ Lô cung kính trả lời, lúc trước cứ nghĩ chủ nhân của mình là phế vật cứ đem về nuôi và bảo vệ trong này là hoàn thành bổn phận của hắn, ai ngờ...

"Hừ! vậy mà lúc này dám trước mặt chủ nhân của mình làm càn!" Thanh Loan lạnh giọng nói.

"Chủ nhân tha tội!" Từ Lô sợ hãi quỳ rạp xuống, đám sơn tặc phía sau và các mỹ nữ thấy vậy cũng sợ hãi quỳ xuống theo, dù không biết chuyện gì xảy ra.

Cùng một lúc hô lên "Chủ Thượng tha tội!!!"

"Đứng lên hết đi. Từ Lôi! ngươi nên nhớ thân phận của ngươi là gì! Sau này ngươi là Lôi Ưng." Thanh Loan lạnh lùng nói.

"Ngươi và Hắc Ưng sẽ cùng nhau quản nơi này, ta bây giờ phải lên đường có gì cứ gửi thư cho ta, hơn nữa, theo thời gian ta sẽ từ từ đưa bản kế hoạch cho ngươi, bây giờ việc thứ nhất chính là, ổn định lại nơi này cho ta, thứ hai phân phó một nửa người ở đây ra ngoài, dùng các phương thức mở các quán trọ rải rác khắp nơi, đúng rồi tốt nhất là thành lập một cái thanh lâu đi!" Thanh Loan lạnh giọng phân phó, câu cuối cùng tràn đầy mỉa mai.

Từ Ưng nghe vậy thì cúi đầu, nhận lỗi, tại hắn phóng túng quá ý mà! toàn bộ nữ nhân ở đây đều là Linh Sư sơ cấp và trung cấp, thành lập một tổ chức sát thủ còn được chứ đừng nói là thanh lâu.

"Được rồi! còn lại ngươi tự lo liệu. Độc trong người ngươi không làm hại ngươi đâu, chỉ là đau đớn kéo dài 2 nguyệt thôi, đây là trừng phạt cứ từ từ mà thưởng thức." Thanh Loan híp mắt lười biếng nói.

Những người không may bị trúng độc nghe cô nói vậy không khỏi tự nuốt nước miếng một cái, dư cảm đau đớn lúc này như trào dâng lên lại trong đầu họ, ai nấy mặt đều trắng bệch, thực sự là quá đáng sợ!

"Chúng ta đi!" Thanh Loan quay đầu nhìn đám hộ vệ đang ngơ ngác như nai vàng, lạnh giọng nói.

"Vâng!" Nham Kiều lấy lại tinh thần, cung kính lên tiếng, Thập Cửu công chúa thật lợi hại, mới đó đã thu phục được Phong Lôi sơn trại đại nổi danh này, hơn nữa, thời gian mới bao nhiêu chứ? Bọn họ đang mơ sao???

(Tg: Ara~ ha ha nam chính à! ngươi thấy chưa! ta nói muốn cho ngươi lên muện là đúng là lên muện mà! Hắc hắc!

Kẻ nào đó: Hừ! Nhưng mà nương tử vẫn là nhanh chóng muốn tìm ta để thành thân đây thôi! Nương tử là nhất!!!)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thanh Ninh Chi Hạ!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đoàn người Thanh Loan nhanh chóng khởi hành, tiếp tục hành trình đến Chiến Quốc, trong thời gian đi đường Thanh Loan đắm chìm trong tu luyện, lâu lâu lại nhận được tin tức từ Phượng Cửu Thiên truyền đến.

Ân! và nàng không thể không đắn đo suy nghĩ mình có nên đào hôn hay không? Nếu phu quân của mình xấu xí thì làm sao đây? Hay là giết quách hắn đi, bản thân nàng về Phượng Cửu Thiên sống tại đó! Dù gì nàng cũng không phải Phượng Thanh Loan chân chính, ước nguyện của nàng ta nàng thực hiện làm gì cho cực. Cuối cùng nàng đưa ra kết luận, cứ đến xem trước đã rồi tính, nếu xấu quá thì nàng đào hôn! Ngốc từ làm được cái gì!

"Công Chúa! đã đến ngoại thành của Chiến Quốc rồi ạ! Người muốn ở trọ qua đêm ở đây hay là đi tiếp?" Nham Kiều từ bên ngoài cung kính báo cáo.

"Trọ vài hôm rồi đi." Thanh Loan cất lên giọng lạnh nhạt truyền ra, nghe có vẻ rất lười biếng và tùy ý, nhưng nghe kỹ thì lại có khí thế không thể từ chối hay ý kiến khác. Ở Thiên Hoa thành nghe nói rất phồn hoa, làm ăn rất tốt, đặc biệt là ở đây có các loài hoa lạ nữa a~

"Vâng!" Dù gì cũng đến Chiến Quốc rồi, theo lý sẽ được tướng công của mình ra đón, nhưng Thập Cửu Công chúa phu quân lại là ngốc vương nên, không ra đón được! Ủm theo lý là vậy, nhưng mà cũng hơi quá đáng đi! Dù là ngốc vương cũng có thể ra đón được chỉ cần có người đi theo quan sát là không có sự gì. Chiến Quốc có quá khinh thường Phượng Quốc rồi không?

Rất nhanh đoàn người của Thanh Loan tìm được một quán trọ, tên là Thanh Hoa Quán, kiến trúc rất thanh nhã, quanh nhà trọ được trồng một vườn hoa Thanh Ly tỏa hương thơm thoang thoảng, không nồng làm người ta ngửi được thì sẽ có cảm giác bình thản, nàng rất thích!

Phòng của nàng thiết kế rất đẹp, màu trắng kết hợp với màu thanh lam nhạt, đồ vật trong phòng có đầy đủ tất cả. Nội tâm không khỏi thâm tán thưởng vị chủ quán này, nếu người này mà ở hiện đại thì chưa chắc đã thua nàng, đáng tiếc đây là cổ đại dị giới, mãi mãi cũng không thể sánh được với thời đại tinh tiến của hiện đại, thử nàng học được còn nhiều hơn ở đây gấp nghìn lần, nếu đem ra so sánh.

Nàng quyết định nghỉ một chút rồi ra ngoài tham quan, không biết phu quân tương lai của nàng có đến đây không nhỉ? Sao trong lòng đối với hắn lại có chút hồi hộp lại có chút mong đợi thế này chứ??? Mà đối tượng lại là người nàng chưa từng gặp qua, đặc biệt là một tên ngốc nữa chứ!!!

"Thanh, Ninh, Chi, Hạ." Thanh Loan lạnh lùng lên tiếng, bốn người này là nàng chọn ở trong Phượng Cửu Thiên, là Linh Sư Trung Cấp, ở độ tuổi 18 đã là Linh Sư, có thể nói là bốn người này là thiên tài. Bên người nàng bây giờ cần trợ thủ nên chọn đại ra bốn người này hai nam hai nữ, dung mạo nhất đẳng, không chê vào đâu được, tính cách tuy ngạo mạn nhưng vẫn xem là tạm được, nghe lời nàng nói.

Trong phòng phút chốc liền xuất hiện hai tuấn nam và hai mỹ nữ, bốn người cung kính quỳ nửa người xuống đồng loạt hô lên "Thuộc hạ có mặt! Xin chủ thượng sai bảo."

Biệt danh: Thanh

Tên đầy đủ: Bạch Thanh

Tuổi: 18

Cấp bậc: Linh Sư Cao Cấp.

Biệt danh: Ninh

Tên đầy đủ: Tô Khởi Ninh

Tuổi: 18

Cấp bậc: Linh Sư Trung Cấp.

Biệt danh: Chi

Tên đầy đủ: Hồng Chi

Tuổi: 18

Cấp bậc: Linh Sư Cao Cấp.

Biệt danh: Hạ

Tên đầy đủ: Chu Hạ

Tuổi: 20

Cấp bậc: Linh Sư Cao Cấp.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Yêu nghiệt a~

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Hạ! Đi tra các quán ở đây một cách chi tiết cho ta." Thanh Loan nhàn nhạt ra lệnh, âm thanh rất nhẹ nhưng lại lạnh băng không có cảm xúc.

"Vâng!" Hạ gật đầu lên tiếng rồi không tiếng động rời đi.

"Thanh! Đưa bức thư này về cho Lôi Ứng, bảo hắn hành động nhanh một chút." Thanh Loan lấy ra một phong thư đưa cho Thanh lạnh lùng nói, Lôi

Ứng gần đây theo như lời nàng tiến hành mở rộng quy mô của Phụng Cửu Thiên, nhưng rất chậm chạp, tốn thời gian.

"Vâng! Chủ Thượng." Thanh cúi đầu lạnh lùng đáp rồi cũng như Hạ thoát một cái đã không thấy đâu.

"Ninh, Chi hai người giả trang làm nha hoàn đi theo ta. Còn bây giờ ta muốn tu luyện hai người đi tu luyện đi, còn quá yếu." Thanh Loan lại lên tiếng tiếp, hai mắt nhắm lại một cách hồ hững hờ biếng, đầu đi trong mắt sự sắc bén u ám, bá đạo tuyệt đối.

"Vâng/Dạ" Ninh, Chi đồng thời lên tiếng rồi nhanh chóng lui ra, để lại trong phòng chỉ còn mình Thanh Loan.

Căn phòng trở lại sự im ắng, vốn có lại thoang thoang hương hoa làm lòng người thanh thản... Thanh Loan trầm tư một hồi, rồi bắt đầu tu luyện. Ở cái thế giới này đôi lúc nàng cũng không biết phải làm sao nữa... có lẽ nàng nên tu luyện thôi, chỉ có mạnh lên nàng mới có thể chắc chắn hơn trên con đường của bản thân mà không trở ngại.

Một mạch tu luyện của Thanh Loan vậy mà kéo dài đến tận hai tuần liền, cảm thấy trong cơ thể của mình tràn đầy linh lực lại như là muốn vỡ ra, Thanh Loan biết chắc là bản thân chuẩn bị lên cấp. Không do dự nàng hấp thu các linh lực xung quanh một cách mãnh liệt, tạo thành một lốc xoáy linh lực bao quanh nàng.

Hiện tượng này xảy ra trong chốc lát rồi biến mất, cũng không có ai phát hiện ra đã xảy ra chuyện gì. Thanh Loan hiện tại đang rất kinh ngạc nhìn bản thân đang tắm trong biển lửa đỏ như máu, nhưng không cảm thấy đau một chút nào. Chuyện gì đây? Thăng cấp sẽ như thế này à? Trong trí nhớ của nàng cũng không có. Kì lạ...

Thanh Loan để ngọn lửa đỏ như máu đó thiêu đốt bản thân trong 3 ngày liên tục không ngừng nghỉ.

Sau khi mọi chuyện kết thúc Thanh Loan đã mệt mỏi ngủ đi lúc nào không biết...

-----Dãy phân cách-----

"Ta muốn gặp Thập Cửu Công Chúa! Các người cản ta làm gì! " Nham Kiều hùng hồn nói, hôm nay sứ giả của Chiến Quốc đến nói là muốn gặp Thập Cửu Công Chúa. Hắn không còn cách nào phải đi cầu kiến Công Chúa thôi, nhưng mà hai nha hoàn này không cho hắn vào.

"Chủ tử đang tu luyện. Người không được vào." Chi nhếch môi cười nói, tên chết tiệt này đã nói là chủ thượng đang tu luyện rồi, tại sao cứ một hai đòi vào thế là sao!

"Người! Nhưng ta có việc gấp! Sứ giả của Chiến Quốc đòi gặp công Chúa, nếu công chúa không chịu gặp mặt thì sẽ xảy ra chiến tranh giữa Phụng Quốc và Chiến Quốc đó! " Nham Kiều nhún mày nói.

"Đủ! Hai người ồn quá! Chủ tử đang tu luyện cấm làm phiền." Ninh lạnh lùng nói, ánh mắt lạnh lẽo liếc qua hai người Nham Kiều và Chi.

Két!!!! Cách cửa phòng đột nhiên mở ra. Ba người Ninh, Chi, Nham Kiều quay đầu lại nhìn, trong phút chốc ngẩn ra....

Chủ Thượng thật đẹp a~

Thập Cửu Công Chúa thật yêu nghiệt a~

" Ân ~ Các người còn muốn nhìn tiếp sao? " Thanh Loan lười biếng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Quân thượng tương lai!

" Tham kiến Công chúa! " Nham Kiều kinh hãi lui một bước nữa quỳ bái kiến Thanh Loan, lúc này bản thân thật là thất lễ a! Thần chết đến gần hán rồi a!

" Chủ tử! " Chi và Ninh hơi cúi đầu cung kính chào.

"Ừm, có chuyện gì sao? " Thanh Loan lạnh nhạt gật đầu, rồi hỏi, nàng mới dục tuyền xong một cái, ngoài này liền ồn ào náo nhiệt rồi.

" Công Chúa! Người của Chiến quốc muốn gặp người." Nham Kiều nhanh chóng bẩm báo.

" Ân. Ta đã biết! Đi thôi." Thanh Loan lạnh nhạt đáp, đám người Chiến quốc lúc này mới đến sao? Không phải là quá xem thường Phụng quốc, Phụng Thanh Loan nàng đây không? Hay là quá coi thường tên gốc vương phu quân tương lai của nàng?

" Vâng! " Nham Kiều cung kính đáp lại rồi đứng lên đi theo Thanh Loan, Ninh và Chi im lặng đi theo sau.

-----Dãy phân cách-----

" Thương Khinh đại nhân, a đầu Phụng Thanh Loan này bắt chúng ta chờ này giờ, thật có gan đó a~" Một tên nam tử khuôn mặt không nổi bật gì nhưng ăn mặc sang trọng nói với một nam tử thân mình cao to đầy khí thế bên cạnh, giọng nói 7 phần là nhỉnh nọt, 3 phần là khinh thường.

"Hừ! A đầu thối đó, lúc nữa phải cho nó một trận ra trò, dám bắt bổn đại nhân ta đợi hả! " Thương Khinh tức giận nói, nếu không phải hoàng thượng bảo hần đem tên ngốc từ đó đến đón phế vật của Phượng quốc, thì có mơ hần cũng không thèm đến, cái gì mà nể chút mặt mũi Phượng quốc chứ! Không phải là vẫn nương tựa vào Chiến quốc đó sao? Cái gì mà con cháu được Phượng hoàng bảo hộ chứ! Hần khinh!

"Đúng vậy! Đúng vậy! Chúng ta phải cho a đầu thối đó biết cái gì là trời cao đất dày." Tên nam tử không nổi bật đó - Khanh Hàn gật đầu khinh thường nói.

"A? Các ngươi là người xấu! Không được mưu hại nương tử! " âm thanh ngân thơ trong trẻo bỗng vang lên, làm cho hai người im bất nhìn qua. Một nam tử khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt, có đôi mắt ngân thơ trong sáng màu xanh trời, khi nhìn vào đó người ta cảm thấy thật ôn nhuận, có thể nhìn thấy cả bầu trời trong xanh, mái tóc đen được thả tùy tiện, một thân y phục màu thanh nhạn, tựa như tiên tử hạ phàm, không nhiễm bụi trần.

"Phốc! ha ha aha..." Thương Khinh và Khanh Hàn trong phút chốc cười lên tiếng tràn đầy khinh thường, tên ngốc từ này mà cũng dám đòi ra mặt vì nương tử phế vật của mình kia! buồn cười chết đi mất!

Đang định đi vào Thanh Loan cũng rất bất ngờ khi nghe như vậy, nàng dừng lại để xem tiếp theo sẽ như thế nào, thú thật khi thấy phu quân tương lai của mình tuấn mỹ yêu nghiệt, đáng yêu và biết hộ thể từ mình như vậy, nàng muốn đánh mất cái suy nghĩ đào hôn đó luôn a!

Nham Kiều thấy Thanh Loan dừng lại, thì cũng dừng lại theo, trở mắt nhìn vào bên trong. Ninh và Chi cũng nhìn vào bên trong bon họ cũng muốn thấy quân thượng tương lai của mình a!

(Ồ la la! Nam chính đã xuất hiện và đã đánh cắp trái tim nữ chính trong lần gặp đầu tiên! Tung bông nào!!!)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ta sau này sẽ hảo hảo bảo vệ ngươi

"Tên ngốc như ngươi mà còn đòi bảo vệ thể tử của ngươi sao? Thật buồn cười chết ta rồi!" Thương Khinh trào phúng nói, ánh mắt khinh thường không thể khinh thường hơn nhìn Chiến Thiên Kỳ.

"Cả nhà ngươi mới ngốc! Ta không có ngốc! Nương tử thì tất nhiên phải bảo vệ rồi!" Chiến Thiên Kỳ hét lên, khuôn mặt vì tức giận mà đỏ bừng, ánh mắt sáng lên như sao.

Thanh Loan đứng phía ngoài khóe môi khẽ cong lên.

"Hừ! ngươi muốn chết sao? Dám cãi lại Thương Khinh đại nhân?" Khanh Hàn tức giận nói, đẩy Chiến Thiên Kỳ ngã ngựa ra sau.

"A!" Chiến Thiên Kỳ hét lên một cái ngã lui ra sau, cúi mặt xuống giấu đi tia sáng hàn lãnh ở đáy mắt, sau đó ngẩng mặt lên ánh mắt căm tức nhìn Khanh Hàn.

"Tên đáng chết! Dám làm ta ngã! Ngươi cũng phải ngã!" Chiến Thiên Kỳ nói xong liền xông tới xô Khanh Hàn.

Khanh Hàn đang đứng đợi Chiến Thiên Kỳ tới nạp mạng bỗng bị một cỗ lực lượng bắn tới, hần đập thẳng vào tường, nội tạng lệch ngược cả lên, kinh mạch điều bị tổn thương.

Chiến Thiên Kỳ ngây ngơ nhìn Khanh Hàn bị đánh thẳng vào tường, rõ ràng hần không dùng lực gì hết mà? Chẳng lẽ là thuộc hạ của hần? Chắc là vậy.

Thanh Loan đứng phía ngoài bỗng nở một nụ cười, Nham Kiều, Chi và Ninh điều trở mắt nhìn. Không nhìn lầm đi! Chủ tử đang cười kìa?

Thuộc hạ của Chiến Thiên Kỳ trong bóng tối thấy vậy tưởng là chủ tử tức giận nên ra tay, chắt chút nữa hần phải đi thu dọn cục diện rồi.

"Ngươi... ngươi... Sao có thể! Sao có thể chứ?" Khanh Hàn run rẩy dựa vào tường nói, ánh mắt nhìn Chiến Thiên Kỳ ngây ngơ nhìn hần rồi lại rồi nhìn tay mình có vẻ không thể tin được. Chuyện này là sao? Chẳng lẽ có cao thủ trợ giúp tên ngốc kia?

Thương Khinh thấy vậy dù là rất tức giận nhưng vẫn nói "Là vị cường giả cao nào trợ giúp vị vương gia ngốc này? Xin hãy lộ diện."

"..." Không gian vẫn yên tĩnh như cũ.

"Xin hãy lộ diện! Nếu không thì đừng trách ta ra tay! Rượu mời không uống lại đi uống rượu phạt!" Dù gì hần cũng là cường giả có tiếng trên khắp Chiến Quốc này! Lẽ nào không đầu lại được?

"Mời rượu? Ngươi xem ngươi có xứng không?" Thanh Loan dùng bí thuật để truyền niệm đến.

"Hừ! Ngươi ngông cuồng! Đây là Chiến Quốc, là nơi ngươi muốn làm gì thì làm sao? Hôm nay ta phải thay mặt Chiến Quốc dạy dỗ ngươi! Xem cái kết của xen vào chuyện bao đồng là gì!" Thương Khinh ngạo mạn nói, tụ đầu khí ra trên tay.

"Ồ! Ta lại không thấy bản thân lo chuyện bao đồng." Âm thanh lạnh băng vang lên, lại có chút mỉa mai.

"Hừ tưởng ngươi trốn là ngon lắm sao?" Thương Khinh thô bạo nói, thân thể nhanh chóng tiến gần Chiến Thiên Kỳ, đưa tay tóm lấy hán.

Chiến Thiên Kỳ định tránh đi thì bỗng hán lại được ôm vào một vòng ôm khác, mềm mại lại có hương thơm thoang thoảng làm hán rất dễ chịu.

"Ngươi nghĩ ta cần trốn ngươi sao? Lo chuyện bao đồng? Phu quân của ta thì mọi chuyện của hán là của ta." Thanh Loan lạnh lùng lên tiếng, vung tay đánh Thương Khinh đập thẳng vào tường, phun một ngụm máu ra, về mặt không thể tin nhìn nàng.

Chiến Thiên Kỳ nghe vậy cũng ngẩn đầu nhìn lên, đây là Thanh Loan Thập Cửu công chúa Phụng Quốc? Không khỏi quá yêu nghiệt đi! Hơn nữa không phải nàng ta là một phế vật, tính cách nhút nhát sao? Chẳng lẽ giống như hán? Nhưng tại sao lại không tiếp tục giả nữa?

Thanh Loan nhìn Chiến Thiên Kỳ đang chăm chăm nhìn nàng, ánh mắt ngây thơ trong suốt, thật là đẹp mắt, muốn đem làm của riêng quá!

"Ngươi định tiếp tục 'ăn đậu hũ' của ta sao?" Thanh Loan lạnh lùng nói.

"A!... a... ta... ta không cố ý a!" Chiến Thiên Kỳ hốt hoảng nói, mặt đỏ lên. Cả người thoát ra khỏi người Thanh Loan. Không còn cảm giác ấm áp nữa rồi, thật là không biết làm sao nữa? Trước nay không biết cảm xúc này là gì...

Thanh Loan lườm Chiến Thiên Kỳ một cái, rồi nhìn Thương Khinh và Khương Hàn, ánh mắt nàng nhìn hai người bọn họ như nhìn hai xác chết, không một chút cảm xúc nào. "Động vào người của ta, chỉ có đường chết." Âm thanh lạnh lẽo như từ địa ngục vang lên làm tất cả mọi người không khỏi rùng mình một cái.

"Ngươi... ngươi... định làm gì hả? Đừng quên ta là sứ giả của Chiến Quốc đó! nếu mà ta có mệnh hệ gì thì liên hiệp giữa Chiến Quốc và Phụng Quốc sẽ bị phá vỡ! Cho nên ngươi đừng làm loạn." Thương Khinh mặt trắng bệch sợ hãi nói.

"Thì sao? Liên quan tới ta?" Thanh Loan lạnh lùng nói, ánh mắt hiện lên tia trào phúng. Phụng Thanh Loan, công chúa Phụng quốc đã chết rồi, còn nàng chỉ là một Phụng Thanh Loan khác, Phụng quốc liên quan gì đến nàng? Nàng cũng không dư hơi mà son xen vào.

"Tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ là ai vậy a? Có phải là thần tiên đến để bảo vệ đệ không?" Chiến Thiên Kỳ cầm lấy tay áo của Thanh Loan giật giật, đôi mắt xinh đẹp tròn to nhìn nàng, giọng nói trong trẻo ngây thơ vang lên.

Thanh Loan lạnh lùng nhìn Chiến Thiên Kỳ, nhàn nhạt nói "Đừng vậy, cho nên ngươi phải ngoan ngoãn nghe theo lời ta."

"Ta thực ngoan ngoãn a! Cho nên sau này tỷ tỷ xinh đẹp phải bảo vệ ta đó." Chiến Thiên Kỳ cười híp mắt nói, Thanh Loan nhìn mà không khỏi cảm thán, tên này sao mà nhìn câu người như vậy a? Nếu không phải gốc còn phế vật nữa thì chắc chắn cũng sẽ là một nhân vật đào hoa a!

"Sau này ta sẽ hảo hảo bảo vệ ngươi." Thanh Loan định xoa đầu Chiến Thiên Kỳ nhưng chiều cao có hạn chỉ đành vỗ vỗ tay hán, nhàn nhạt nói.

Nham Kiều, Ninh và Chi đứng một bên nhìn mà thấy chói mắt, hai người bọn họ nên biết chọn chỗ mà ân ái đi chứ? Sao lại có thể đứng trước những kẻ độc thân như bọn họ mà ân ái ái được a? Đây là tiết tấu muốn ngược a!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Chủ tử ngu bực hồng hồng a!

Nhân cơ hội mọi người đang không chú ý Thương Khinh bắt đầu có ý đồ muốn chạy, nhưng mà đời không như là mơ.

"Ý! Ngươi định đi đâu ngoạn chơi a?" Chi cười tà mỉa mắt nói, từng bước đi qua. Hừ! Đừng tưởng này giờ nàng không chú ý, ngay từ đầu đã biết tên này có ý định trốn đi rồi.

"Tha... tha mạng... đại nhân tha mạng a! ta có mắt như mù không thấy thái sơn a! Đại nhân tha mạng cho ta a!" Thương Khinh sợ hãi cực kỳ nói, hán không muốn chết a! Hiện tại hán mới biết rằng, mẹ nó! Tin đồn chính là tin đồn! Không thể tin được, phế vật cái quái gì chứ? Hán bây giờ thực hối hận.

"Úc? Vậy sao? Vậy cho ngươi một cơ hội." Thanh Loan híp mắt cười nói, khóe môi câu lên một nụ cười tà mỉa. Ha hả, chết? Sao có thể nhanh vậy chứ? Người này vẫn còn có ích, chưa thể chết được. Hơn nữa nhìn qua hai tên này chắc chắn luôn khinh dễ nàng tương lai tương công. Không thể dễ dàng tha thứ như vậy được.

"Được! Được! Điều nghe theo ngài, nghe theo ngài." Thương Khinh gật đầu như bô tãi đáp ứng ngay tức khắc.

"Ha ha... Chi, đem tên còn lại đến đây, làm hẩn tỉnh lại." Thanh Loan cười lạnh nói, từ trong không gian lấy ra một khối ngọc bội tròn cầm ngấm ngĩa, hảo ngọc bội a~ Cầm vào thật là ôn nhuận cảm giác.

"Vâng, chủ tử." Chi nhanh nhẹn đáp sau đó kéo Khanh Hàn tới, bây giờ hẩn đã ngất đi, mặt mày xám tro, khoe miệng còn đang ở phun máu đầu, nhìn rất chi là thảm. Chi không chần chừ tát vào mặt hẩn vài tát, tiếng bôm bốp vang vọng cả căn phòng.

Chiến Thiên Kỳ sợ hãi mà đưa tay túm chặt lấy tay Thanh Loan, tỏ vẻ bản thân rất sợ hãi, cầu an ủi. Trong lòng cực kỳ khoái trá, thật ra từ lâu hẩn đã muốn làm như vậy rồi, nhưng mà nề hà, chỉ dám làm sau lưng, a~ Nhìn như thế này thật thỏa mái làm sao a.

Thanh Loan mặt không đổi sắc đưa tay nhón lên vỗ vỗ đầu Chiến Thiên Kỳ, trong lòng không khỏi thâm than. CMN! Sao hẩn lại cao như vậy a? Kiếp trước thấy ca ca đã cao rồi kiếp này lại thấy có người còn cao hơn ca ca a! Hơn nữa hẩn là tướng công tương lai của mình nữa chứ.

Hình ảnh Thanh Loan vỗ vỗ đầu Chiến Thiên Kỳ, thật là.... cmn, mắt hình tượng a! Càng nhìn càng thấy quý dị a!

Mọi người nhất quyết làm như không thấy hình ảnh này.

Còn Chiến Thiên Kỳ thì khá là bất đắc dĩ với hành động này của Thanh Loan, nhưng vẫn tỏ ra vẻ khá hưởng thụ, cấp cho Thanh Loan một nụ cười thuần khiết ngây thơ.

"Khụ... ặc... khụ khụ... dừng tay... khụ!" Lúc này Khanh Hàn liền tỉnh dậy, đau đớn không ngừng mà thổ huyết, mẹ nó! Lão tử muốn ngất lại a! Ít nhất liền không có đau. Còn tát mặt hẩn nữa là hẩn đảm bảo, hẩn sẽ đi đòi nhà ma.

Chi hừ lạnh một cái đứng lên, Ninh tri kỉ cấp cho nàng một chiếc khăn tay. Chi hài lòng nhận lấy lau lau tay.

"..." Bây giờ nàng mới biết Chi là một người có khiết phích chi tính a. Thanh Loan ngẫm nghĩ.

"Chủ tử." Chi nhìn Thanh Loan nhẹ giọng gọi một tiếng.

"Ân." Thanh Loan mỉm cười đáp lại, bỏ tay Chiến Thiên Kỳ đang nắm tay mình ra, bước đi tới trước mặt Thương Khinh và Khanh Hàn lạnh lùng nói "Hãy nhìn theo miếng ngọc bội này nha~"

Nói xong Thanh Loan bắt đầu nhẹ nhàng lắc cái ngọc bội trên tay, tiện thể từ ngón tay thả một chút ít hương phấn dễ nghe, bắt đầu niệm "Hai người các người nghe theo ta nói, phải nghe theo a. Hai người hôm nay vừa đến liền thấy một mối nên nhanh chóng gặp Thập Cửu Công Chúa Phụng Quốc, cùng nàng nói vài câu rồi ném..." Nói ngang đây liền chợt dừng lại, mẹ nó! Nàng vậy mà còn chưa biết tên của tướng công a, đưa mắt nhìn Chiến Thiên Kỳ đang đứng ngoan ngoan phía sau mắt lấp lánh nhìn nàng.

Thanh Loan nghĩ nghĩ một chút liền nói tiếp "Rồi ném ngọc vương gia cho nàng liền đi nghỉ ngơi. Chính là như vậy!"

"Chính là như vậy..." Thương Khinh và Khanh Hàn cùng nhau lẩm bẩm sau đó liền ngủ như heo chết.

"Ninh, sử lí nhanh đi." Thanh Loan thu ngọc bội lại ném cho Ninh một câu liền lôi kéo Chiến Thiên Kỳ rời đi.

"Vâng! Chủ tử." Ninh từ khiếp sợ trung hoàn hồn lại cung kính đáp. Lúc này nàng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, mùi hương đó làm nàng lâm vào mê mang trung, thật khiếp sợ, âm thanh của chủ tử như là mệnh lệnh khắc sâu vào đầu nàng vậy, may mà nàng định lực tốt, nếu không thì cũng sẽ như hai người kia, ký ức hôm nay sẽ bị trừ khử thay vào đó là một ký ức khác.

Chủ tử ngu bức hống hống a!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ta là người lão bà

Xử lí xong mọi chuyện, Phụng Thanh Loan liền đưa mắt nhìn Chiến Thiên Kỳ đang đứng phía sau lưng mình, tay vẫn nắm chặt tay nàng không thả. Lại đưa mắt nhìn vào đôi mắt trong veo không tạp chất của hẩn, mày nhíu lại một chút rồi giãn ra lại, lạnh lùng nói.

"Chi, lấy cho ta một chút thức ăn, đem lên phòng cho ta, còn có... lấy một chút bánh ngọt."

"Vâng, chủ tử!" Chi cúi người đáp sau đó liền xoay người rời đi.

"Nham Kiều, canh giữ phòng cho ta, không cho bất cứ kẻ nào làm phiền." Thanh Loan lại nói tiếp, sau đó kéo Chiến Thiên Kỳ đi về phòng.

"Vâng." Nham Kiều cung kính đáp, nhìn hai cái bóng lưng một đỏ như hoa bi ngạn vương vẫn hàng nghìn sự đời, một trắng tinh khiết không nhiễm bụi trần rồi đi, hai người bọn họ có khí chất khác biệt hoàn toàn, nhưng mà hợp lại thành một tổ hợp rất đẹp đôi, như là một đôi thiên chi kiều tử được sắp đặt từ trước.

Thanh Loan kéo Chiến Thiên Kỳ về phòng của mình, nhẹ giọng nói "Ngươi ngồi xuống trước đi."

"Ân." Chiến Thiên Kỳ ngoan ngoãn gật gật đầu, đi tới ngồi xuống trên giường.

"..." Thanh Loan vừa đóng cửa lại nhìn qua chiếc bàn, không thấy Chiến Thiên Kỳ đâu, nhìn lại thì đã thấy hắn đã ngồi trên giường của mình, còn đang ôm chiếc gối của mình nữa chứ?! Cạn lời.

"Thần Tiên tỷ tỷ?" Chiến Thiên Kỳ thấy vẻ mặt đỏ của Thanh Loan thì ngây ngốc hô lên. Trong lòng lại có chút vui vẻ và thú vị.

"Ta không phải là Thần Tiên, ta là người lão bà, ta tên là Phượng Thanh Loan. Nói cho ta biết tên của ngươi là gì?" Thanh Loan đi tới bên cạnh Chiến Thiên Kỳ ngồi xuống, mặt nghiêm lại nói.

"Ân! Nương tử, ta tên là Chiến Thiên Kỳ, mọi người hay gọi ta là ngọc tử, nương tử, mặt nàng như thế này rất xấu." Chiến Thiên Kỳ cười ngây ngốc nói, tay chọt chọt vào má của Thanh Loan cười khúc khích khúc khích. Ân! Thật là mềm, thật thích!

"Sau này ai nói ngươi là ngọc tử, ngươi cứ đánh hắn cho ta, đánh cho cha mẹ hắn nhận không ra, đừng sợ, có ta bảo hộ cho ngươi. Nếu mà đánh không lại thì đừng có chính nhân quân tử gì gì đó, cứ trốn đi, về đây nói với ta, ta đi đánh hắn thay ngươi." Thanh Loan không để ý, nghiêm mặt nói. Đã là người của nàng thì đừng có ai mơ tưởng hãm hại, nếu không dù liều cả cái mạng nàng cũng sẽ giết được tên đó! Không! Giết thì quá dễ dàng, phải bắt người đó sống không bằng chết!

"Ân! Nương tử là tốt nhất, nương tử là do nương của ta phải đến phải không? Phải đến để bảo vệ ta." Chiến Thiên Kỳ đôi mắt ầng ầng nước mắt nói, nhìn như là sắp khóc đến nơi, nhưng mà nước mắt vẫn không có chảy xuống, chỉ vương quanh vành mắt.

"Không phải." Thanh Loan lạnh lùng nói, đưa tay lau đi nước mắt của Chiến Thiên Kỳ, vẻ mặt ghét bỏ "Ta không thích nước mắt, sau này đừng cho ta thấy ngươi khóc."

"Ân... sau này ta sẽ không khóc." Chiến Thiên Kỳ, ra vẻ ủy khuất nói.

"Ngao, ngươi đói chưa? Thức ăn sắp đến rồi." Thanh Loan cười nhạt nói. Tên này coi bộ cũng ngoan đó chứ? Đúng là trẻ nhỏ dễ nuôi!

"Đói." Chiến Thiên Kỳ xoa xoa bụng nói.

"Ân, Chi đem vào đi." Thanh Loan cười cười nói, xoa xoa đầu của Chiến Thiên Kỳ, cảm thán, sao đầu của tên này lại mềm như vậy? Xoa thật là thích.

Chi bên ngoài nghe được mệnh lệnh của Thanh Loan thì nhanh chân bước vào, dọn đồ ăn lên bàn.

"Lui ra đi." Thanh Loan gật đầu lạnh lùng nói, sau đó dắt Chiến Thiên Kỳ ngồi xuống hai chiếc ghế đặt sẵn gần bàn ăn.

Chi nghe vậy liền cười khúc khích nhìn hai người sau đó vui vẻ lui ra.

"Cho ngươi nè." Chi bước ra ngoài phòng từ trong không gian giới chỉ lấy ra một bọc bánh quế đưa cho Kiều Nham, sau đó tung tăng bước đi... ăn.

Trong phòng Thanh Loan và Chiến Thiên Kỳ ngồi trước cả bàn thức ăn, mắt đối mắt mà nhìn nhau một hồi lâu sau, Thanh Loan nhú mày lại nghi ngờ nhìn Chiến Thiên Kỳ, nhỏ giọng hỏi.

"Sao ngươi lại không ăn? Nhìn ta làm gì?"

"Tại nương tử không ăn, với lại trước giờ toàn lạ có người đút cho ta ăn nha." Chiến Thiên Kỳ ngây thơ cực kỳ nói.

"..." Thanh Loan trầm mặc không nói gì thêm nữa, nàng hiểu ý của Chiến Thiên Kỳ rồi, muốn nàng đút cho hắn chứ gì?!

Trong ánh mắt trông mong của Chiến Thiên Kỳ, Phượng Thanh Loan cuối cùng cũng giơ tay đầu hàng, cực kỳ không tình nguyện đút cho Chiến Thiên Kỳ ăn, lâu lâu thì tranh thủ ăn một miếng bánh ngọt.

Chiến Thiên Kỳ ăn đến cực kỳ thỏa mãn, trong lòng âm áp cực kỳ, lại thấy Thanh Loan như vậy, cảm lòng không được, cầm bánh đút cho Thanh Loan ăn.

Không khí trong phòng cực kỳ ấm áp và hòa hợp.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Hội đấu giá lạc tuyết

Ăn uống no nê, Chiến Thiên Kỳ thỏa mãn ợ một cái, sau đó cười hắc hắc mà nhìn Thanh Loan.

Thanh Loan thì bắt đầu dĩ cười một cái, từ không gian lấy ra một chiếc khăn lụa nhỏ, chùi miệng cho Chiến Thiên Kỳ, nàng cảm thấy, nàng đã thành một bảo mẫu chính hiệu của A Kỳ rồi. Kiếp trước nàng chưa từng phục vụ ai tận tình như thế này luôn, nàng thề!

"Nương tử, ta muốn đi chơi chơi, ở đây rất đẹp nga! Nương tử bồi bồi ta." Chiến Thiên Kỳ vui vẻ nói, ánh mắt lấy lòng mà nhìn Thanh Loan. Chịu thôi, hần đây giả ngọc chỉ có việc ăn không ngồi rồi với đi quậy phá, diễn làm một tên ngọc đứng là một mà.

Thanh Loan nhú nhú mày lại, nhìn Chiến Thiên Kỳ một cái, trầm mặt một chút sau đó nói "Àn, ta cũng có chút việc phải làm, ngươi phải ngoan một chút."

"Àn, ân! Đã biết! Ta sẽ ngoan mà!" Chiến Thiên Kỳ mừng quýnh lên, đưa tay ôm lấy cổ Thanh Loan như một đứa trẻ, âm thầm chiếm tiện nghi.

"Ng ngoan, buông ta ra trước." Thanh Loan cười nhạt nói, đưa tay xoa xoa đầu Chiến Thiên Kỳ.

Chiến Thiên Kỳ ngoan ngoãn buông Thanh Loan ra, ngay ngắn mà ngồi xuống bên cạnh Thanh Loan.

"Ngươi mang cái này vào, đây là quà gặp mặt, ta tặng ngươi, không thể làm mất nó." Thanh Loan, tháo xuống sợi dây chuyền đang đeo trên cổ xuống, đưa qua cho Chiến Thiên Kỳ.

Sợi dây chuyền rất tầm thường, nhưng mà đặt biệt ở chỗ là miếng ngọc bội nhỏ được treo trong sợi dây chuyền, miếng ngọc bội đỏ như máu, trong suốt có thể thấy ở bên trong là một viên bảo thạch nhỏ hình tròn, ẩn ẩn có thể thấy hoa văn đất sắc của nó.

"Thật là đẹp." Chiến Thiên Kỳ cầm lấy sợi dây chuyền, cánh tay khẽ run lên. Ánh mắt trong suốt chớp chớp đánh giá sợi dây chuyền, nhin không được hô lên, nâng niu nó như một bảo vật.

"Àn, để ta mang vào cho ngươi, sau đó hai chúng ta ra ngoài chơi." Thanh Loan cười nhạt nói, lấy lại sợi dây chuyền trên tay Chiến Thiên Kỳ đeo lên cổ cho hần.

Sợi dây chuyền này chính là vật tùy thân của Phượng Thanh Loan trước kia, đây là thứ duy nhất mà mẫu thân của nàng ta để lại cho nàng ta. Nàng ta trân quý nó như mạng sống của mình vậy, nàng ta cũng không biết đây là thứ gì nhưng mà, nó đã không ít lần bảo vệ nàng ta thoát khỏi sự cận kề cái chết.

Chiến Thiên Kỳ là một tên ngọc, không có lực chiến đấu, mà đi bên nàng chỉ có con đường chết. Cho nên muốn đi bên cạnh nàng, thì phải bảo toàn cái mạng trước đã, cái này tặng hần đi, ít nhất không chết được. Sau này dạy cho hần một ít công phu phòng thân là được.

"Hợp với ngươi đó, đi thôi." Thanh Loan nhếch miệng cười nói, sau đó quay người đi ra khỏi phòng. Chiến Thiên Kỳ cười hì hì đi theo sau Thanh Loan.

"Nham Kiều gọi Chi, hai người đi theo ta." Thanh Loan đi ra khỏi phòng, gặp ngay Nham Kiều đang dựa vào vách phòng canh chừng, lạnh lùng phân phó, sau đó kéo Chiến Thiên Kỳ đi.

Nàng không sợ là hai người Nham Kiều và Chi đuổi không kịp, cho nên bước đi cũng rất nhanh. Chẳng mấy chốc nàng và Chiến Thiên Kỳ đã đứng ở giữa con đường rộng lớn, đông đúc người qua lại, Nham Kiều và Chi ở phía sau xa từ từ đi đến, cách Thanh Loan một khoảng cách không xa không gần, chỉ cần Thanh Loan có mệnh lệnh liền xuất hiện.

Thanh Loan nhìn quanh, không khỏi cảm thán, đường phố ở dị giới đúng là chỉ có hơn chứ không có thua ở hiện đại, từng sạp bán hàng thôi mà cũng thấy đủ xa hoa, nàng lúc trước quá đánh giá thấp nơi này rồi, mà nói cũng đúng, đây là dị giới huyền huyền chứ đâu phải là thế giới hiện đại, con người chỉ biết sử dụng đầu óc, ở đây chắc chắn là có lịch sử lâu đời lắm rồi, là do không muốn phát triển như hiện đại chứ không phải là không thể, bọn họ đa số chỉ đắm vào tu luyện, và suy nghĩ làm sao để tăng lên năng lực của bản thân, chứ đâu có quan tâm đến gì mà tiến hóa giống hiện đại chứ? Những thứ ở hiện đại đối với họ chỉ là những thứ vô bổ.

Nga, nàng bây giờ cần phải suy nghĩ lại thật kỹ càng mới được, không thể manh động, nếu có thời gian rảnh thì sẽ tu luyện.

"Ngươi nghe gì chưa? Hôm nay hội đấu giá Lạc Tuyết có đấu gia pháp khí, địa giai đó! Còn có, còn đấu giá Hồn Hoàn Đan nữa, là Tứ phẩm, còn vài thứ khác nữa, nhưng đề cho lão tử phấn khích nhất chính là có đấu giá một Quyển Đầu Kỳ Thiên Cấp đó, trời ơi! Lại là hệ lõi hiểm có nữa! Sao không thể phấn khích được, lão tử là hệ lõi hiểm có đó ha ha..." Người qua đường Giáp nói với người qua đường Ất.

"Ta nghe rồi, tiết thật, ta lại không phải hệ lõi, nhưng mà Hoàn Hồn Đan cũng là thứ hiếm có, nó có thể tăng tinh thần lực lên một tầng cấp mới, nghe nói rất nhiều đan dược sư hướng về nó mà đến đó, ta phải đi xem mới được!" Người qua đường Ất hưng phấn đáp lại. Rồi cả hai người dần dần đi xa, rồi khuất bóng.

Hội Đấu Giá Lạc Tuyết, là hội đấu giá lớn nhất đại lục, trải dài khắp nơi, có rất nhiều chi nhánh, chủ nhân phía sau không biết là ai. Thanh Loan chỉ biết đến như vậy, rốt cuộc thì nàng cũng là người trong Hoàng Cung bị ghẻ lạnh, làm sao có thể biết được nhiều chuyện ở bên ngoài? Những gì nàng biết, chỉ là những thứ cơ bản, người ngọc cũng biết.

"A Kỳ, chúng ta đi đến hội đấu giá chơi đi." Thanh Loan cười với Chiến Thiên Kỳ bên cạnh.

Chiến Thiên Kỳ đang ngó đông ngó tây, xem xét xung quanh một cách hứng thú, nghe Thanh Loan nói vậy, liền quay đầu lại nhìn Thanh Loan cười phần khách nói "Àn!"

"Nham Kiều, người dẫn đường đến Hội Đấu Giá Lạc Tuyết." Thanh Loan quay người lại ra lệnh cho Nham Kiều đang ở phía sau, cách nàng không xa, nàng làm sao có thể biết được, hội đấu giá Lạc Tuyết ở đâu được, phải có người chỉ dẫn thôi.

Thật may rằng là Nham Kiều từng đã đến đây cho nên quen biết đường đi ở đây, nên muốn đến hội đấu giá Lạc Tuyết cũng không khó gì.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hắn là người của ta, còn ngươi là cái thá gì? (1)

Đứng trước Lạc Tuyết hội đấu giá, Phụng Thanh Loan khẽ nheo mắt lại đánh giá, ở đây khí thế nhĩ? Trang trí và bố trí rất tốt, trang trọng mà không thiếu khí phách, người canh cửa cũng là cấp bậc Linh Sư trở lên, đảm bảo đủ an toàn, không tệ, người này rất biết cách làm ăn.

"Vào thôi." Phụng Thanh Loan khẽ nói với Chiến Thiên Kỳ đang hiếu kỳ nhìn xung quanh bên cạnh, sau đó kéo hắn đi vào trong.

"Nương tử, Hội Đấu Giá là gì vậy?" Chiến Thiên Kỳ làm ra vẻ hiếu kỳ hỏi, đi đến bên cạnh Thanh Loan, cùng nàng sống vai mà đi.

"Hội Đấu giá chính là người có thể cầm đồ vật người muốn bán, tiến hành rao bán, các gia tộc lớn đều sẽ cân nhắc giá trị đồ vật, cũng có mấy gia tộc sẽ âm thầm phân cao thấp, cố ý tăng cao giá trị đồ vật, cuối cùng người ra giá cao nhất liền có thể lấy đồ vật bị rao bán đi. Giống như là một cuộc giao dịch, ai ra giá cao hơn, người đó sẽ được đồ vật. Hiểu sao?" Thanh Loan nhàn nhạt giải thích, liếc mắt Chiến Thiên Kỳ đang đi bên cạnh một cái, không nói gì, khoe môi khẽ cong lên. Hồi đó chỉ có anh hai mới dám và có thể đi sống vai cùng nàng, kiếp này... có lẽ chỉ có mình A Kỳ có thể đi.

Thanh Loan thuận tay kéo lại một người canh gác đi tuần tra của Lạc Tuyết Hội Đấu Giá lại, lạnh lùng hỏi "Buổi Đấu Giá đã bắt đầu chưa?"

"Sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi đến phòng khách quý đi." Lâm Phi, vừa mới bị kéo lại một cách vô duyên, có chút tức giận, nhưng mà thấy người kéo mình lại là một tiểu cô nương vừa xinh đẹp và lạnh lùng, y phục quý giá, cộng thêm cái người đi bên cạnh nữa, hắn liền cung kính đáp lại, nội tâm âm thầm run rẩy một trận.

"Dẫn ta đến phòng khách quý." Thanh Loan gật đầu nói tiếp.

"Vâng, mời tiểu thư và công tử đi bên này." Lâm Phi cung kính nói, sau đó nghiêm túc dẫn đường.

Lâm Phi dẫn Thanh Loan và Chiến Thiên Kỳ cùng hai người Nham Kiều và Chi đi ra ngoài. Ngọn đèn tỏa ra ánh sáng dịu dịu, sàn đấu giá vô cùng rộng lớn giờ khắc này lại hoàn toàn chật kín người, mỗi người đều vô cùng hưng phấn trò chuyện với nhau, thoạt nhìn đều có dáng vẻ "dù chết cũng phải mua được".

"Nương tử, sao bọn họ lại dùng ánh mắt đó nhìn chúng ta?" Chiến Thiên Kỳ vừa bước vào phòng khách quý, liền hỏi Thanh Loan.

Thời điểm Lâm Phi dẫn Thanh Loan nhóm người đi đến phòng khách quý, mọi người đều nhìn các nàng bằng ánh mắt sùng bái và nghi ngờ cùng kinh ngạc. Có thể vào phòng khách quý có thể là người bình thường sao? Có thể không thể sùng bái sao? Nghi ngờ chính là bọn họ chưa từng thấy qua Thanh Loan cũng chưa từng nghe một chút tin tức về người này, đa số là hiếu kỳ về thân phận của nàng, còn kinh ngạc sao? Bọn họ kinh ngạc vì có sự xuất hiện của Chiến Thiên Kỳ, truyền kỳ về gốc vương gia, có ai chưa từng nghe qua?

Cũng từng có người suy nghĩ cô nương đi bên cạnh Chiến Thiên Kỳ chính là Phụng Cửu Công Chúa Phụng Quốc, nhưng mà khi thấy khí chất lạnh lùng của Thanh Loan, và một thân khí thế đó của nàng, liền vứt bỏ đi ý nghĩ đó, Phụng Thanh Loan là ai chứ? Là một phế vật trong phế vật, là cái đồ nhác gan, luôn bị ăn hiếp, cái đó không ai không biết chứ?

Thanh Loan kiếp trước đã quen với cảm giác vạn người chú mục nên hoàn toàn không thêm để ý, ung dung từ tốn mà đi, khí thế lãnh ngạo cao quý, bất tri bất giác tỏa ra phong thái của cường giả. Như thế này thì ai có thể nghĩ ra rằng đây là Thập Cửu Công Chúa Phụng Quốc - Phụng Thanh Loan? Đến người quen biết nàng sợ rằng cũng phải nghi ngờ đi.

"Bởi vì... chúng ta đẹp." Thanh Loan suy tư một chút, rồi nghiêm túc trả lời.

"..." Hảo đi, vì chúng ta đẹp!

"Ngươi ngồi xuống đây đi, ta đi một chút rồi trở lại, nhớ là không được chạy đi đâu." Thanh Loan đẩy Chiến Thiên Kỳ ngồi xuống ghế rồi căn dặn, nàng cần đấu giá một vài thứ, ai bảo hiện tại nàng một xu dính túi cũng không có làm gì?

"Nương tử đi đâu?" Chiến Thiên Kỳ gật gật đầu, chớp chớp đôi mắt trong suốt nhìn Thanh Loan hỏi.

"Không có tiền, phải đi kiếm, nếu sao có thể nuôi được ngươi, hảo đi, ta đi một chút rồi về, nhớ ngoan một chút." Thanh Loan xoa xoa đầu Chiến Thiên Kỳ nghiêm túc nói.

"Ân, ta sẽ thực ngoan." Chiến Thiên Kỳ cười ngọt ngào nói, trong lòng cảm thấy thật buồn cười, hắn từ khi nào bị người nuôi chứ? Nếu mà lúc trước hắn nghe ai nói từ này với hắn, thì chắc chắn người đó sẽ không sống quá hai ngày. Nhưng mà câu này từ nàng nói ra khiến hắn ấm áp vui vẻ không thôi, vậy thì cứ để nàng nuôi đi, nuôi không được thì hắn nuôi nàng vậy, dù sao hắn cũng không thiếu tiền.

Thanh Loan cười nhạt một cái, xoay người rời đi, Chi và Nham Kiều thấy vậy liền đi theo, bọn họ cũng không cần lo, dù sao ở đây cũng tương đối an toàn.

Thanh Loan thấy vậy cũng không nói gì thêm, căn bản là nàng không cần lo lắng, dù sao hắn cũng có trên tay pháp khí mà nàng đưa, không chết được.

"Có thể dẫn ta đi đến nơi giao dịch không?" Thanh Loan nhìn Lâm Phi lạnh lùng hỏi.

"Có thể, mời ngài đi bên này." Lâm Phi nhanh nhẹn nói, sau đó dẫn đường cho Thanh Loan.

Thanh Loan vừa đi không bao lâu thì, Hội Đấu giá bắt đầu xôn xao lên.

"Là Thái tử điện hạ đến!" Đám người chung quanh bắt đầu xao động.

Thái tử Chiến Thành Long trong lòng của người dân Chiến quốc chính là đại biểu cho tín ngưỡng cao quý nhất, tương lai sẽ kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, nhất định sẽ khiến Chiến quốc càng thêm huy hoàng! Gần như từng người dân Chiến quốc đều nghĩ như vậy.

"Cả Ngũ công chúa cũng tới nữa kìa!"

"Thật sao? Nghe nói Ngũ công chúa thực lực cũng đã đạt đến Linh Sư nhị giai, không hổ là thân muội muội của Thái tử điện hạ a!"

"Ta lại thấy tiếc cho tên ngốc vương đó, một đời thiếu niên mà lại... haizz "

"Hoàng huynh, nơi này không đẹp bằng Hoàng Cung a!" Một thiếu nữ linh động xinh đẹp đi sát bên Chiến Thành Long, một đôi trông mắt hắc bạch phân minh tò mò nhìn xung quanh phòng đấu giá.

"Ngao, đừng nói nhiều, lát về rồi nói." Chiến Thành Long xoa xoa đầu Chiến Hoan Hoan, nghiêm giọng nói.

"Hừ hừ... còn phòng khách quý nào nữa không?" Chiến Hoan Hoan, hừ một cái kiêu ngạo mà nói với tên dẫn đường.

"Phòng khách quý đã hết rồi ạ, Thái Tử và Ngũ công chúa chịu khó một chút ngồi ở phòng thường hoặc là ngồi ở ghế xung quanh khán đài." Tên có cung kính nói, ánh mắt nhìn Chiến Hoan Hoan có chút chán ghét, nhưng không nói gì.

"Cái gì? Hết rồi?! Vậy phòng kia ta có thấy ai đâu? Vậy mà bảo là hết rồi? Định lừa ai?" Chiến Hoan Hoan nâng cao giọng tức giận nói, mà tay chỉ vào căn phòng, chính là căn phòng mà Chiến Thiên Kỳ đang ngồi, do Chiến Thiên Kỳ đang ngồi ở nơi khuất bóng cho nên Chiến Hoan Hoan không nhìn thấy, cứ tưởng rằng đây là phòng trống.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Hắn là người của ta, còn ngươi là cái thá gì? (2)

"Phòng đó đã có người rồi ạ, xin Ngũ Công Chúa hãy tuân thủ quy tắc ở nơi này." Tên dẫn đường cười nói nhắc nhở. Đây là Lạc Tuyết Hội Đấu Giá, chứ không phải là Hoàng Cung, muốn làm gì là làm, muốn cái gì là có cái đó. Hoàng Cung thì ghê gớm lắm sao? Hừ! Hắn khinh.

"Hừ! Ta muốn phòng đó! Ta có thấy ai ở phòng đó đâu? Lừa người à?" Chiến Hoan Hoan tức giận nói. Dù có thì đã sao? Thân phận có hơn nàng và hoàng huynh không?

"Hoàng Huynh? Ngũ muội? Hai người cũng đến đây à?" Nghe bên ngoài ồn ào với những giọng nói quen thuộc, Chiến Thiên Kỳ liền nở nụ cười, ánh mắt lóe lên tia cân nhắc, sau đó chạy ra trước cửa phòng rồi dừng lại, không đi ra ngoài. Hắn rất ngoan ngoãn nghe lời nương tử, không đi ra khỏi phòng nga!

"Chiến Thiên Kỳ? / Tên ngốc tử? Sao ngươi lại ở đây?" Chiến Thành Long và Chiến Hoan Hoan đồng thời kinh ngạc nói. Tên ngốc này sao có thể lại ở nơi này chứ? Không phải là đang ở trạm dịch được Khinh Thương và Khương Hàn canh giữ sao?

"Hi hi... nương tử dẫn ta đến đây đó, nương tử thật đẹp nga, còn có nàng rất thương ta." Còn rất mạnh nữa, nhưng mà hần đâu có ngu mà nói cái này cho hai người kia biết.

"Phượng Thanh Loan dẫn ngươi đến đây? Vậy nàng ta đâu rồi? Còn có! Tại sao ngươi lại có thể vào trong đó? Mau ra đây ngay!" Chiến Hoan Hoan nhú mày lại kiêu ngạo nói, ánh mắt có lướt qua một tia nghi ngờ.

Phượng Thanh Loan sao có thể đến đây được? Nên biết rằng đây là chốn đông người, lời đồn rằng, Phượng Thanh Loan rất nhát gan, không dám xuất hiện ở nơi đông người, chẳng lẽ nàng ta không giống như lời đồn? Có nghĩa lời đồn là giả? Không phải đi!

"Nương tử đi kiếm tiền để nuôi ta rồi, nương tử bảo ta ở trong này, không được đi ra ngoài, ta rất ngoan nha, ta không có đi ra ngoài! Cho nên ta sẽ không nghe lời của Ngũ muội đâu!" Ta chỉ nghe lời của nương tử! Hừ hừ... muốn ra lệnh cho hần? Còn lâu nhé!

"Tên ngốc tử kia và Phượng Thanh Loan tại sao có thể vào phòng khách quý mà ta và Hoàng Huynh lại không thể? Hai người bọn họ có tiền sao? Có thân phận cao hơn ta và Hoàng huynh sao? Nói chung! Ta muốn phòng đó!" Chiến Hoan Hoan tức giận dùng dùi hất mặt kiêu ngạo nói với tên dẫn đường.

Chiến Thành Long lựa chọn trầm mặt mà nhìn, cũng coi như là hần ngầm đồng ý và dung túng cho Chiến Hoan Hoan. Dù sao ở đây cũng là Chiến Quốc, Lạc Tuyết Hội Đầu Giá có lớn mạnh đến đâu thì cũng phải có chút kiêng kỵ.

Chiến Hoan Hoan chưa để cho tên dẫn đường nói liền chỉ về phía Chiến Thiên Kỳ, hung hăng nói "Ngươi đi ra, ta muốn phòng này! Ngươi nghĩ ngươi là ai? Có tư cách gì mà ngồi ở phòng đó? Con hoang đúng là con hoang! Đồ không có mẫu thân! Phụ Hoàng không thương ngươi là đúng rồi! Hừ! Phế vật!"

"Ngươi!..." Chiến Thiên Kỳ lùi về sau một bước, tay túm chặt y phục của mình, đầu cúi gằm xuống, che dấu đi sát khí chợt lóe trong nháy mắt. Nhìn qua đáng thương cực kỳ.

"Ngũ Công Chúa! Xin hãy chú ý ngôn từ một chút! Đây không phải là Hoàng Cung! Muốn làm gì thì làm!" Tên dẫn đường, là một cô nhi, từ nhỏ không có tình yêu thương của gia đình, nghe Chiến Hoan Hoan nói như vậy, liền nâng cao giọng tức giận nói, nếu không phải do thân phận của hai người này thì hần đã ra tay đánh người rồi.

"Ồ đây ngươi có quyền lên tiếng sao? Ngươi thân phận có bằng ta không?" Chiến Hoan Hoan đẩy tên dẫn đường ra một bên khinh thường nói, sau đó đi đến trước mặt Chiến Thiên Kỳ, đưa tay kéo hần ra ngoài.

Chiến Thiên Kỳ thấy vậy liền nhanh tay, bám vào cái cửa phòng la hét như một đứa trẻ con "Aaaa! Thả ta ra, Ngũ muội thật xấu xa! Buông ta ra! Ta không ra ngoài đâu, nương tử sẽ giận."

"Nương tử ngươi cũng giống ngươi, chỉ là một tên phế vật thôi! Hai người không có quyền gì mà ngồi ở trong này cả! Đi ra ngoài cho ta! Ngươi nghĩ ngươi là ai? Hừ!" Chiến Hoan Hoan tức giận nói, nàng cảm thấy thật bất bình, hần là một tên ngốc tại sao có thể ngồi phòng khách quý còn nàng và hoàng huynh lại đi ngồi phòng thường hoặc là ghé xung quanh kháng đài? Nàng muốn ngồi phòng khách quý cùng Hoàng huynh.

"Hần là người của ta, còn ngươi là cái thá gì?" Âm thanh lạnh lẽo bỗng vang lên một cách đột ngột, không khí dường như bị kết băng lại, lạnh lẽo tột cùng.

Chiến Thiên Kỳ nghe thấy âm thanh này thì mừng quýnh lên, đưa mắt cầu cứu nhìn sang, hô lên "Nương tử cứu ta a! Có người xấu muốn bắt cóc ta! Lúc này còn chē ta và nói xấu nương tử nữa, hừ hừ... còn muốn lôi ta ra khỏi đây, ta rất nghe lời nương tử, không có ra ngoài nha!"

Thanh Loan lạnh lẽo mà liếc mắt Chiến Thiên Kỳ một cái, từng bước một mà đi tới trước mặt Chiến Hoan Hoan và Chiến Thiên Kỳ, đưa tay ra túm lấy cổ áo của Chiến Thiên Kỳ nhất lên, kéo hần đứng lùi sau lưng mình.

"Ngươi!" Chiến Hoan Hoan lúc đầu là kinh ngạc mà nhìn Thanh Loan, sau lại thấy vậy liền tức giận mà chỉ và mặt của Thanh Loan mà hô lên.

Thanh Loan thấy vậy liền rũ mắt xuống, khóe môi khẽ cong lên một độ cong lạnh lẽo, khí tràng lập tức trào ra, áp lực ngay tức khắc đè bẹp Chiến Hoan Hoan.

Chiến Hoan Hoan không chút phòng bị nào liền bị áp lực đè đến quỳ xuống, hô ra một ngụm máu, kinh hách mà nhìn Thanh Loan, vẫn chưa hiểu chuyện này là chuyện gì, nói chính xác hơn là nàng vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra với nàng, vì nó xảy ra quá nhanh.

Chiến Thành Long nhanh chóng tạo ra một tấm chắn trước mặt Chiến Hoan Hoan, nhanh chóng chạy đến nâng Chiến Hoan Hoan ngồi dậy, từ trong không gian lấy ra một viên đan dược nhị phẩm đem cho Chiến Hoan Hoan ăn vào.

"Phượng Thanh Loan! Ngươi có biết ngươi đang làm gì?" Chiến Thành Long lạnh giọng với Phượng Thanh Loan, ánh mắt nhìn Phượng Thanh Loan có chút cảm xúc phức tạp.

"Ta làm gì đến lượt ngươi quản sao?" Thanh Loan nhú mày lại hừ lạnh nói, nhanh chóng tạo thêm áp lực cho Chiến Hoan Hoan và Chiến Thành Long. Chiến Thành Long này cư nhiên cùng cấp bậc với nàng, không hổ là thiên tài của Chiến Quốc, thực lực cũng không tệ, nàng vừa mới tăng cấp, chưa cùng cố lại thực lực, nếu mà đấu với hần thì... không hần là thua, tuy nhiên cũng là lưỡng bại câu thương.

"Người cần gì phải làm như vậy? Không sợ đắc tội đến Chiến Quốc hay sao? Hay là muốn Phụng Quốc không còn con đường phục hưng nào nữa? Không ngờ người không giống như lời đồn một chút nào, chuyện này là do Hoan Hoan làm sai, ta thay nó xin lỗi." Chiến Thành Long nhún mày lại lạnh lùng nói.

"Người đây là uy hiếp ta?" Thanh Loan cười lạnh nói, đã lâu rồi... chưa có ai quang minh chính đại như vậy uy hiếp nàng. A~

"Thập Cửu Công Chúa nghĩ nhiều rồi." Chiến Thành Long cười lạnh nói, sau đó đánh tan áp lực của Thanh Loan, nâng Chiến Hoan Hoan dậy rồi đi.

"Hoàng huynh..." Chiến Hoan Hoan không cam lòng nhỏ giọng hô lên.

"Có gì về rồi nói, nơi này là Lạc Tuyết Hội Đấu Giá, muội nên thu tâm tư của mình lại đi, chịu khó một chút." Chiến Thành Long có chút ôn nhu nói với Chiến Hoan Hoan. Nháo đến như vậy là đủ rồi, Thanh Loan... haizz... vẫn là không nên có tâm gì với nàng ta thì hơn.

Thanh Loan nhìn một màn như vậy, đôi mắt liền rũ xuống, sự lạnh lùng trong đáy mắt bắt đầu vơi đi, thanh vào đó là sự ôn nhu mềm mại.

"Nương tử..." Chiến Thiên Kỳ có chút lo lắng lắc lắc cánh tay Thanh Loan, nhỏ giọng hô lên.

"Vào thôi, sắp tới giờ đấu giá rồi." Thanh Loan xoa xoa đầu Chiến Thiên Kỳ lạnh nhạt nói, sau đó kéo tay hắn vào phòng, Nham Kiều và Chi nàng có nhờ hai người bọn họ một chút việc chắc một lát nữa mới trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hỏa Lư Hồng Y

Hội Đấu Giá rất nhanh được bắt đầu, mới đầu vào Thanh Loan có chút nhàm chán nhìn bên ngoài, ánh mắt trầm ngâm suy nghĩ.

Những thứ hiện tại đang đấu giá, tất cả đối với nàng hiện tại không có chút lợi ích chút nào, và lại nàng cũng đâu có nhiều tiền mà đi mua.

Nhưng đối với nàng thì không có ích, nhưng người khác thì lại khác, cho nên dù nàng không hứng thú nhưng mà phía dưới vẫn náo động xôn xao ra giá không ngừng, trong lòng Thanh Loan không khỏi cảm thán, nếu mà nàng cũng lập được một hội đấu giá như thế này thì cũng không tệ, tuy nhiên vẫn chưa có vốn và lối vào, xí, vẫn là từ từ tính sau vậy.

"A Kỳ, người có thích thứ gì không? Ta mua cho người." Dù ta hiện tại không có nhiều tiền. Thanh Loan nhìn Chiến Thiên Kỳ đang hiếu kỳ nhìn ra bên ngoài xem hội đấu giá, khóe miệng cười đến không khép lại được.

"A Kỳ muốn thứ đó! Là áo cặp nha, rất hợp với nương tử!" Chiến Thiên Kỳ chỉ chỉ tay ra ngoài về phía hội đấu trường nói, ánh mắt sáng lóe lên, hưng phấn cực kỳ.

"Hỏa Lư Hồng Y sao? Cũng đẹp đó, ta ngược lại cũng thích màu đỏ, nhưng mà A Kỳ vẫn là hợp với bạch y hơn, rất đẹp." Thanh Loan ánh mắt hơi động một cái, nhàn nhạt nói, đôi mắt nhìn mà đánh giá bộ Hỏa Lư Hồng Y đang được đấu giá bên ngoài.

"A Kỳ muốn mang áo cặp với nương tử cơ." Chiến Thiên Kỳ không chịu nói, ánh mắt kiên quyết và mong đợi nhìn chằm chằm Thanh Loan.

Thanh Loan nhìn Chiến Thiên Kỳ như vậy thì trong lòng ngẫm nghĩ một chút, vẫn là gật đầu đồng ý với Chiến Thiên Kỳ.

Hỏa Lư Hồng Y này là một pháp khí Địa Cấp, coi như cũng là đồ tốt, có thể cản được một kích của Vương giả đánh ra, Vương giả... là cấp bậc hiện tại của nàng đi... cmn, cái này đối với nàng vô dụng a! Nhưng mà có thể đối với Chiến Thiên Kỳ có chút tác dụng đi.

Thực ra Hỏa Lư Hồng Y đối với Chiến Thiên Kỳ cực kỳ vô dụng, chỉ có mỗi tác dụng là che thân, ẩn, như là một bộ y phục bình thường thôi, tuy nhiên hiện tại giả ngọc, chắc có một chút hiệu dụng đi, làm màu, chọc tức kẻ khác. Điều hắn muốn nhất chính là mang áo cặp cùng hắn nương tử a!

"Nương tử là tốt nhất." Chiến Thiên Kỳ thấy có cơ hội tốt như thế này tại sao lại không thể không ăn đậu hủ của nương tử chứ?! Liền vui vẻ hô lên, bỏ nhào qua ôm lấy Thanh Loan, mặt cọ vào hõm cổ của nàng.

"Khụ..." Nham Kiều và Chi vừa đứng lúc bước vào, thấy một màn này thì có chút ngượng ngùng ho khan một tiếng, nhưng vẫn mặt dày tiến vào.

"Đã làm xong rồi?" Phụng Thanh Loan mặt không đổi dời đẩy Chiến Thiên Kỳ ra một bên, lạnh lùng mà nhìn Nham Kiều và Chi hỏi.

"Đã làm xong ạ." Chi và Nham Kiều cùng một lúc hô lên.

"Àn, hai người qua đó ngồi xuống đi." Thanh Loan gật đầu hài lòng nói.

Chi và Nham Kiều nhìn nhau một cái sau đó ngoan ngoan ngồi vào nơi đối diện với Thanh Loan cùng Chiến Thiên Kỳ.

Chiến Thiên Kỳ dù có chút bất mãn nhưng mà vẫn không nói gì, chỉ là trong lòng có chút âm thầm nhớ kỹ.

"3400 linh thạch nhị đẳng."

"3500 linh thạch nhị đẳng."

"3550 linh thạch nhị đẳng."

Bên ngoài âm thanh đấu giá vẫn không ngừng vang lên, có rất nhiều người muốn mua bộ Hóa Lư Hồng Y này, nhất là những nữ tử, ví dụ như vị Ngũ Công Chúa Chiến Hoan Hoan kia, bộ Hóa Lư Hồng Y không những đẹp mà còn là pháp khí địa cấp, thử hỏi ai mà không muốn chứ?!

"5000 linh thạch nhị cấp!" Chiến Hoan Hoan hưng phấn ra giá, bộ Hóa Lư Hồng Y này nàng kết rồi! Nhất định phải đoạt được!

Chiến Thành Long ngồi một bên không nói gì, nhấp nhẹ ly trà, đây là phòng thường, tuy nhiên cũng tạm được, có trà cũng không tệ.

"Hoàng Huynh, Hóa Lư Hồng Y này huynh mang với ta nha." Chiến Hoan Hoan ra giá xong liền quay đầu nhìn Chiến Thành Long vui vẻ nói.

"Để dành cho ý trung nhân của muội đi." Chiến Thành Long bật cười nói.

"Hừ! Người ta chỉ muốn cho Hoàng Huynh mặc chung thôi." Chiến Hoan Hoan bĩu môi nói, ai bảo hoàng huynh tốt với nàng nhất!

"1 lọ Tủy Linh Đan." Âm thanh trong trẻo lạnh lẽo vang lên đột ngột khiến cả hội trường đều mất tiếng trong vài giây.

Đến Chiến Hoan Hoan và Chiến Thành Long cũng bất ngờ không kém.

"Thiên a! Ta không nghe lầm đi! 1 lọ Tủy Linh Đan?! Đổi lấy Hóa Lư Hồng Y? Người kia điên rồi chắc?!"

"Tủy Linh Đan! Là đan dược Tứ Giai Tam phẩm đó! Thiên của ta a! Tủy Linh Đan có tác dụng thanh lọc kinh mạch, khiến cho các Linh Sư tu luyện dễ dàng hơn, là thuộc về hàng hiếm có đó!"

"Người này cũng quá phá gia chi tử đi!"

"Vi bộ Hóa Lư Hồng Y mà ra 1 lọ Tủy Linh Đan, không khác gì kẻ điên a! Có đáng không?"

"Người này chắc chắn là luyện được sư! Nếu không thì làm sao có thể phá gia chi tử như vậy được?"

Bên ngoài một mảnh xôn xao, bên trong phòng của Thanh Loan thì khá yên tĩnh.

"Nương tử, nương tử, nàng lấy đâu ra thứ kẹo đó vậy? Cho ta ăn được không?" Chiến Thiên Kỳ hưng phấn nói.

Thanh Loan cầm trong tay một viên Tủy Linh Đan tùy tiện mà đánh giá nó, Tủy Linh Đan tỏa ra hương thơm ngọt ngào như một viên kẹo mật ong vậy.

"Cho ngươi." Thanh Loan nhét Tủy Linh Đan vào tay Chiến Thiên Kỳ lạnh nhạt nói, sau đó tiếp tục nhìn ra ngoài, nghe tiếng xôn xao bàn tán, cái bầu không khí này... trước giờ cô chưa từng trải qua, không ngờ lại thú vị đến như vậy, ha ha... không tồi, nàng rất thích náo nhiệt.

Chiến Thiên Kỳ được Tủy Linh Đan không do dự ăn vào, cười híp mắt nhìn Thanh Loan.

"Hảo ngon a! Thật ngọt và thỏa mái." Chiến Thiên Kỳ híp mắt vui vẻ nói, thật ra chỉ ngọt một chút, thỏa mái cái gì chứ... nhưng mà ai bảo hắn là đang giả ngốc làm gì.

"Ân, nếu thích sau này ta mỗi ngày điều cho ngươi ăn." Thanh Loan cười nhạt một tiếng nói.

Nham Kiều và Chi ngồi đối diện khoe môi ai cũng khẽ run rẩy, đây là rắc cầu lương trong truyền thuyết đi, còn có còn có! Chủ tử! Ngài quá thiên vị rồi đó! Bọn ta cũng muốn a!

"1 lọ Tủy Linh Đan lần 1, 1 lọ Tủy Linh Đan lần 2, 1 lọ Tủy Linh Đan lần 3! Bộ Hóa Lư Hồng Y này thuộc về vị khách ở lầu Khách Quý phòng Thập Cửu."

"Oa nương tử! Ngươi thật lợi hại!" Chiến Thiên Kỳ chân chó cực kỳ khen Thanh Loan một câu, nếu không có hai cái bóng đèn đó ở đây, hẳn chắc chắn đã tranh thủ mà ăn đậu hủ nướng từ rồi! Hừ hừ...

"..." Hai bóng đèn cản trở - Nham Kiều, Chi, mặt ai cũng đầy hắc tuyến, có cần làm quá lên không vậy? Nhưng mà ai bảo đây là ngốc tử chứ? Aizzz...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cầu huyết là máu chó?

"Các vị! Hóa Lư Hồng Y tuy đã có chủ nhân, nhưng mà đồ vật đầu giá chính thức ở ngày Đầu Giá hôm nay từ khắc này mới là bắt đầu, cho nên các vị đừng có hối tiếc quá, vì tiếc hay còn ở phái sau?! Phải không nào? Hôm nay là dịp đặc biệt, món đồ chính lại có đến 3 thứ, toàn là thứ trên trời và dưới đất, có tiền chưa chắc đã mua được! Các vị có muốn biết những đồ vật này là gì không?!"

Phía dưới người chủ trì hội đầu giá cho người đem Hóa Lư Hồng y xuống, sau đó lên tiếng vui vẻ nói.

Lúc này mọi người đang xôn xao liên an tính lại, hưng phấn và mong đợi mà nhìn lên kháng đài.

"Lư Viễn Tâm Vinh Phong, Cốt Thi Tụ Nhĩ Bái, Tổ Tổ Lữ Tương Phùng, Thảo Thảo Vị Lai Tư Vũ! Các vị hẳn là nghe qua câu này ở đâu rồi phải không? Nhưng có lẽ không nhớ là nghe qua ở đâu và khi nào! Vật chính hôm nay chính là một pháp khí Thiên Cấp Lục Phẩm quý giá hiếm có, có tiền chưa chắc đã mua được, còn phải tùy duyên người nữa. Tương Truyền, vậy này là do một vị nữ cường giả Thần Cấp vì người mình thương mà tạo thành, nó không những có công dụng phòng ngự mà còn có thể truyền âm và cảm nhận đối phương dù bất cứ nơi nào. Nhưng khi vừa tạo thành nó, vị nữ cường đồ nghe tin người mình thương đã đính hôn với một vị nữ nhân khác, tổn thương quá nặng, tình cảm quá sâu, vị nữ cường này đã không kìm được mà nhân ngay thành hôn của hai người kia, làm một màn đại tàn sát, giết hết tất cả mọi người có mặt ở đó, máu chảy thành sông, chỉ còn lại người mà bản thân thương kia, trong lòng hằn sâu vết thương của hận. Vị nữ cường lúc này cười, nghĩ rằng, sau này sẽ không còn nữ nhân kia nữa, hẳn sẽ lại yêu nàng. Nhưng không! Tên nam nhân kia nhân lúc vị nữ cường kia không chú ý đã đâm một kiếm xuyên tim nàng ta, sau đó móc nội đan nàng ta ra, bầm nhuyển, ném cho chó ăn, con chó ăn xong liền hóa thú tính, bạo nổ mà chết. Thật tội thay vị nữ cường này, lúc mà nàng ta định trao pháp khí Thiên Cấp Lục Phẩm này cho người mình thương, lại bị chính người mình thương một đao cấp giết, pháp khí bị rơi trên mặt đất, mà vị nam nhân kia không một hai hay biết. Pháp khí sau khi rớt ra liền hóa đồ như máu, quý dị tinh xảo và rất đẹp. Nó sau này được người nhặt và mai táng cùng chủ nhân nó, và được đặt tên là "Huyết Lệ Tinh Trâm" và "Viễn Tụ Lữ Tư" một cái dành cho nam và một cái dành cho nữ chính là, hai cái trâm này không hiểu sao lại từ hai hợp thành một, cho nên hiện tại chỉ có một cái." Vị chủ trì hội quán bắt đầu kể chuyện xưa, âm thanh vang vọng khắp hội đầu giá.

"Cầu huyết thật." Thanh Loan nghe xong liền nhin không được phán một câu, chuyện tình thật là cầu huyết a!

"Cầu huyết là gì vậy nương tử? Là máu của con chó sao? Chuyện này thì có liên quan gì đến máu của con chó chứ?" Chiến Thiên Kỳ, chớp chớp đôi mắt trong suốt, ngây ngô nhìn Thanh Loan hỏi.

"Không phải, cầu huyết... chính là cầu huyết thôi!" Câu này do nghe hoài nên quen miệng chứ nàng đâu biết nghĩa của nó là gì đâu.

"Khụ khụ... cầu huyết chính là một câu chuyện tình xưa, có tình tiết máu chó!" Nham Kiều suy nghĩ một chút rồi nói.

"Không phải! Cầu huyết chính là... những tình tiết mà lặp đi lặp lại quen không thể quen hơn của tra nam hoặc tra nữ, xem mà phát ngán, mà khoan, chuyện này có liên quan gì đến chuyện này đâu?" Chi học sâu biết rộng bắt đầu giải thích, rồi kết luận một câu rất chi là đúng đắn! Chuyện này có liên quan à?!

"Không có. Ta nghĩ, nếu cây trâm chỉ có một, thì nó gọi là gì?" Thanh Loan nhàn nhạt nói.

"..." Đúng là một vấn đề khó nghĩ a! Chi và Nham Kiều đồng thời có một suy nghĩ.

"Hóa Liệt Vi Diễm!" Chiến Thiên Kỳ nhanh nhẹn nói.

"Tại sao?" Thanh Loan nghe vậy liền neho mắt lại, nhìn Chiến Thiên Kỳ, lạnh lùng hỏi.

"Bởi vì nó có màu đỏ nha! Đỏ như nương tử! Nương tử như một đóm lửa phát sáng, đi đâu cũng chói mắt nga!" Chiến Thiên Kỳ cười ngây ngô nói.

"Nhưng mà nó đâu có liên quan tới ta? Bớt nhiều chuyện đi, ta cũng không định mua nó." Thanh Loan lạnh lùng nói. Đồ vật của nàng đến cuối buổi đầu giá mới đầu, chờ đợi thật là nhàm chán.

"Ồ." Chiến Thiên Kỳ nghe vậy liền bĩu môi, ê chề một tiếng.

"..." Đúng là trẻ con. Thanh Loan âm thầm nghĩ, dễ thương như thế này, sao có thể bắt hắn đi theo bên mình chém chém giết giết đây? Vẫn là hảo hảo ném hắn đi? A ~ Thật là phiền phức!!!

"Chủ tử, ta cảm thấy Ninh và Hạ bây giờ hẳn đã trở lại, có cần báo cho hai người bọn họ đến đây không?" Chi đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Không cần." Thanh Loan nhanh chóng trả lời, đến đây làm gì? Rảnh như vậy?

"Nương tử, nàng nhìn ta làm gì? Có phải là do ta đẹp cho nên nương tử thích nhìn không?" Chiến Thiên Kỳ cười hắc hắc nói.

"Xấu chết đi được, có ma mới thêm ngấm, sau này ra ngoài nhớ mang theo khăn che mặt, đỡ cho người ta sợ chết khiếp." Thanh Loan hừ lạnh nói, sau đó chuyển tầm mắt đi, nhìn về phía đầu giá bên ngoài, bên ngoài bây giờ rất náo nhiệt, giá được nâng lên không ngừng, càng nâng thì càng có ít người ra

giả hơn, nhưng mà vẫn náo nhiệt không kém.

"Các vị ca ca bảo ta rất đẹp mà! Các ca ca bảo, vì ta đẹp nên mới đánh ta!" Chiến Thiên Kỳ làm ra vẻ không phục nói, hấn vốn rất đẹp được không!!!

"Bớt ồn đi, nếu không ta ném về." Thanh Loan nhìn cũng không thèm trực tiếp ném cho một câu.

"..." Chiến Thiên Kỳ ngay lập tức làm ra vẻ ủy khuất, nương tử la hấn! Nương tử không sùng hấn nữa!

"Ta ngủ một lát, chút gọi ta dậy." Thanh Loan nhìn Chi ra lệnh, nhảm chán đến hạo buồn ngủ a!

"Vâng!" Chi gật đầu đáp.

Thanh Loan nghe vậy liền nhắm mắt lại ngủ.

Cứ tưởng chớp mắt một lát, ai ngờ ngủ thật, lúc Thanh Loan tỉnh lại đập vào mắt là khuôn mặt yêu nghiệt của Chiến Thiên Kỳ, suýt chút nữa nàng liền một chương đánh chết hấn!

"Ngươi!"

"Nương tử, nàng ngủ thật lâu a! Trời đã tối đen rồi nha." Chiến Thiên Kỳ cười hi hi, đánh gãy lời của Thanh Loan.

Thanh Loan đưa tay xoa xoa mắt, sau đó nhìn quanh một vòng, Chi và Nham Kiều đâu?

"Sao không gọi ta dậy?" Thanh Loan nhìn Chiến Thiên Kỳ lạnh lùng hỏi.

"Nương tử ngủ thật ngon đâu, ta không nỡ gọi, nếu không nương tử sẽ tức giận nga, mỗi lần ta đang ngủ say bị đánh thức sẽ thật tức giận đâu." Chiến Thiên Kỳ ủy khuất nhìn Thanh Loan, chậm rì rì nói.

Thanh Loan nhìn Chiến Thiên Kỳ một lúc, sau đó nói "Ta thực hiếu kỳ, ngươi là ngốc thật hay là giả ngốc đây?"

Trái tim của Chiến Thiên Kỳ lúc này liền nhảy lên một cái, nhưng mà vẫn làm ra vẻ ngu ngơ không hiểu chuyện mà nhìn Thanh Loan.

"Nếu mà để cho ta biết, ngươi lừa dối ta, thì ta sẽ giết ngươi, nên nhớ kỹ." Thanh Loan lạnh lùng nói, ánh mắt hiện lên một tia sát khí sắc lạnh.

Chiến Thiên Kỳ đáy lòng liền trầm xuống, hoảng loạn không thôi.

"Chủ tử! Chủ Thượng! Thức ăn đã đến!" Chi và Nham Kiều lúc này liền mở cửa đi vào, trên tay là những món ăn nóng hổi, thơm lừng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Kể đến sau

Chiến Thiên Kỳ không biết vì câu nói của Phượng Thanh Loan hay là vì thứ gì khác, mà phía sau an tĩnh hấn, lẳng lặng đi theo sau Phượng Thanh Loan rời khỏi nơi đấu giá.

"Chủ thượng!" Một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt Phượng Thanh Loan trong bóng đêm, Chiến Thiên Kỳ làm bộ thật sợ hãi nấp vào sau lưng Phượng Thanh Loan, đưa mắt tò mò nhìn người tới.

Phượng Thanh Loan bình tĩnh kéo tay Chiến Thiên Kỳ, không tiếng động nhìn hấn một cái, sau đó đưa mắt nhìn Chu Hạ (Hạ), hấn dường như cùng bóng đêm hòa thành một, một chút khí tức cũng chưa từng xuất hiện, chắc hấn là một cao thủ đầu nghề, ở hiện đại không đi làm sát thủ thì đúng là thiên tài không chỗ trọng dụng.

"Về rồi nói." Phượng Thanh Loan gật đầu lạnh nhạt nói, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

"Vâng." Chu Hạ đáp, sau đó người cùng âm thanh đồng thời biến mất như chưa từng xuất hiện.

Nhưng mà ở đây trừ Nham Kiều ra thì ai cũng biết, Chu Hạ chưa hề rời đi, hấn chỉ là ẩn nấp gần đây, âm thầm đi theo bọn họ.

Chu Hạ, hệ hắc ám Linh Sư... Phượng Thanh Loan khẽ mấp mé môi một chút, không biết là đang nói cái gì, và cũng không ai chú ý.

"Ngô, nương tử, người vừa rồi là ai vậy?" Chiến Thiên Kỳ về mặt nghi ngờ hỏi.

Phượng Thanh Loan cụp mắt nhìn Chiến Thiên Kỳ, sau đó đi về phía trước.

Chiến Thiên Kỳ đang có chút thất vọng thì âm thanh của Phượng Thanh Loan truyền đến.

"Hắn là quái vật."

Một con quái vật trong bóng đêm, một con quái vật đang ngủ say chưa thức tỉnh, một con quái vật bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng người khác, một con quái vật lãnh huyết vô tình.

...

"Nương tử, chúng ta đi đâu vậy? Ta thật là mệt chân a. Nương tử công ta đi." Chiến Thiên Kỳ cực kỳ làm nũng nói, ánh mắt bán manh mà nhìn Phượng Thanh Loan.

Phượng Thanh Loan nhìn Chiến Thiên Kỳ mím môi lại, cố gắng làm trái tim đang nhảy thùm thụp bình tĩnh xuống dưới. Cái này là phạm quy rồi! Không được để nhan sắc mua chuộc, dù là nhan sắc của người của mình.

"Nham Kiều." Phượng Thanh Loan đưa mắt nhìn Nham Kiều phía sau, lạnh lùng nói.

"Vâng thưa chủ tử." Nham Kiều cúi đầu đáp sau đó đi đến trước mặt Chiến Thiên Kỳ, xoay lưng lại, nửa quỳ xuống.

"Nương tử..." Chiến Thiên Kỳ ủy khuất đưa mắt nhìn Phượng Thanh Loan làm nũng nói.

"..."

*

Trong bóng đêm, tiếng đánh nhau vang lên một cách phá lệ rõ rệt, hơn nữa nghe qua cũng rất kịch liệt.

Tiếng lá khô bị gió thổi xào xạc vang lên, kèm theo là tiếng bước chân lúc ẩn lúc hiện, kì dị vô cùng.

"Hạnh Vân! Người đừng có rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, nhanh đem đồ ra đây." Cùng với tiếng đánh nhau, âm thanh âm trầm đồng thời vang lên. Rõ ràng đây là âm thanh của một nam nhân.

"Mơ tưởng! Có chết ta cũng không giao ra! Các người là kẻ nào? Có biết ta là ai không hả?" Âm thanh tức giận của một thiếu niên vang lên, sau đó là một trận đao kiếm vang lên.

"Không nhiều lời với tên này làm gì! Huynh đệ xong lên!"

"Các người! Cầm thú! Dám lấy đồng hiệp yếu! Nếu không phải... chết tiệt! Lôi Liên Hoàng!"

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Từng tia chớp xuất hiện từ trên bầu trời đánh xuống, làm cho cây cối từng cái từng cái ngã xuống, làm cho khung cảnh ngày càng rõ rệt.

Một đám nam nhân mang hắc y, cả người đều lộ rõ sát khí, tay cầm đao sát bén, đánh về phía thiếu niên.

Thiếu niên này một thân từ y, mái tóc đen được buộc lên cao, lộ rõ khuôn mặt tuấn tú tuy còn non nớt, nhưng cũng là một mỹ nam. Tay cầm một thanh kiếm màu lam huyền bí, tỏa ra hàn khí thấm người, thoáng ẩn hiện tia sáng kỳ bí. Đây hẳn là một cây kiếm pháp khí không bình thường.

"Nương tử, chúng ta đến đây để làm gì vậy?" Chiến Thiên Kỳ nhủ mầy lại, nhìn cảnh chiến đấu cách đó không xa, nghi ngờ nhìn Phượng Thanh Loan hỏi, nàng đến đây làm gì?

"Ta từng nghĩ, có nên khâu cái miệng của người lại hay không." Phượng Thanh Loan liếc mắt nhìn Chiến Thiên Kỳ lạnh giọng nói, tưởng nàng thích đến đây sao? Nếu không phải... hừ! Đúng là phiền phức.

"Chúng ta không giúp hắn sao? Hắn thật là tội nghiệp." Chiến Thiên Kỳ nhìn thiếu niên đang dần dần rơi vào tình trạng yếu thế, làm ra vẻ "ta đây rất thiện lương" nhìn Phượng Thanh Loan nhỏ giọng nói.

"Chúng ta là kẻ đến sau. Ngươi ông đắc lợi." Phượng Thanh Loan khước miệng khề câu, lạnh giọng nói.

Tên kia... hắn cũng chưa chắc thua đâu.

Nàng là ngươi ông đắc lợi.

Còn hắn... cứ xem như con nai vàng ngơ ngác, gạc chết bác thợ săn đi.

Đúng là âm hiểm.

(Tg: Như nhau, như nhau... cả hai điều âm hiểm, khác gì nhau đâu?)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chỉ cần hấn muốn

Giống như Phụng Thanh Loan nói, thiếu niên ban đầu chỉ giả vờ yếu thế để bên địch thả lỏng cảnh giác, sau đó một chiêu giải quyết, nhanh gọn lẹ nhưng đủ âm hiểm.

Tuy vậy bên địch cũng không phải là dạng yếu thế gì, thiếu niên phải mất một thời gian thật lâu mới giải quyết xong, bản thân cũng bị thương, nhưng có vẻ không nặng lắm, khuôn mặt có chút trắng, có thể là Linh Lực hao gần hết, yêu cầu phải khôi phục.

"Đi." Phụng Thanh Loan lúc này liền lạnh lùng nói.

Chiến Thiên Kỳ ngáp ngán một cái, vui vẻ đi theo sau Phụng Thanh Loan, hấn nương tử đang muốn làm gì đây? Thật là mong đợi a.

"Ai?" Thiếu niên dường như phát hiện còn có người tồn tại, cảnh giác hô lên.

Phụng Thanh Loan không nhanh không chậm đi tới, bên cạnh là Chiến Thiên Kỳ, theo phía sau là đám người Nham Kiều.

"Các người muốn làm gì? Hừ! Hết đám này lại đến đám khác!" Thiếu niên lạnh giọng nói, ánh mắt u ám cực kỳ.

Phụng Thanh Loan cũng không thèm để ý đến thiếu niên, lạnh lùng vượt qua hấn, đi đến trước mặt đồng thi thể của đám người hắc y mà thiếu niên vừa mới giết xong.

"Nham Kiều, lục soát." Phụng Thanh Loan trực tiếp ra lệnh.

"A?" Nham Kiều có chút mơ hồ, lục soát cái gì?

Hai người Tô Khởi Ninh và Hồng Chi cũng có chút mơ hồ nhìn Phụng Thanh Loan.

"Các người muốn làm gì?" Thiếu niên khó hiểu kỳ quái nói.

"Phiền." Phụng Thanh Loan lạnh giọng nói, không biết là đang nói với thiếu niên hay là đang nói với Tô Khởi Ninh hay Hồng Chi.

Phụng Thanh Loan nói xong liền cất bước đi đến trước thi thể một nam nhân to lớn, nam nhân này đúng là nam nhân đối thoại với thiếu niên lúc này. Chết không nhắm mắt!

"Nương tử?" Chiến Thiên Kỳ đi đến cạnh Phụng Thanh Loan nghiêng mặt nhìn nàng. Ánh mắt trong suốt ngây thơ chớp chớp mắt.

Phụng Thanh Loan nhìn Chiến Thiên Kỳ, không nói gì cả, sau đó quay đầu nhìn nam nhân hắc y, đưa tay ra chạm vào bên hông hấn, lục lọi một hồi lâu, Phụng Thanh Loan rút tay lại, trên tay có thêm một cái túi không gian.

Phụng Thanh Loan mở túi không gian ra, bắt đầu xỏ đồ vật bên trong ra, bên trong cũng không nhiều đồ lắm, chỉ có một tấm thẻ Kim Ngân chứa Ngân Tinh, một số đồ vật khác, cũng có vũ khí. Phụng Thanh Loan liếc mắt một cái liền thấy một cây ngọc trâm đỏ như máu, nó không tinh xảo, cũng không có gì đặc biệt, nhìn qua cũng giống như những cây trâm khác, chỉ khác nhau ở chỗ, màu của nó rất chói mắt.

Phụng Thanh Loan đưa tay nhặt lấy, sau đó đưa cho Chiến Thiên Kỳ, xong việc liền quay lưng rời đi.

Chiến Thiên Kỳ cầm được huyết trâm có chút ngốc ra đó.

Đây không phải là Liệt Hỏa Vi Diễm sao?

Nàng đến đây chỉ muốn lấy cho hấn cái này?

Hấn lúc đó chỉ nói đại cho có chuyện để nói thôi mà...

Chiến Thiên Kỳ cảm thấy lúc này tim của mình đập dữ dội, đập một cách không kiểm chế được, hấn dường như không thể kiểm soát được trái tim của mình, tay đang cầm Liệt Hỏa Vi Diễm nắm chặt lại, nhưng lại nhanh chóng buông lỏng, hấn rũ mắt nhìn huyết trâm, cái này là nàng đưa, không thể làm hư.

"Sao vậy?" Âm thanh lạnh lẽo vang lên bên tai, khiến cho Chiến Thiên Kỳ có chút ngơ ngác, không cần quay đầu hẳn cũng biết là ai.

"Nương tử, hảo ngửa." Chiến Thiên Kỳ lùi ra một chút, bữu môi nói, đôi mắt ngầy thơ trong sáng, có chút lên án nhìn Phụng Thanh Loan.

"Sao không đi?" Phụng Thanh Loan nhìn Chiến Thiên Kỳ lạnh giọng hỏi, hai nàng phải lui lại.

"Tê chân, ngồi lâu quá." Chiến Thiên Kỳ nói.

Phụng Thanh Loan trầm mặt một chút, sau đó dường như quyết định cái gì, đưa tay bế Chiến Thiên Kỳ lên.

Chiến Thiên Kỳ vốn là không phòng bị với lại đang giả ngốc, bị ôm lên kiểu công chúa, vẻ mặt có chút ngu ngơ, sau đó mới phản ứng lại, đưa tay ôm lấy cổ Phụng Thanh Loan.

Phụng Thanh Loan thấy Chiến Thiên Kỳ đã bám chắc thì cất bước đi, thoáng một cái liền biến mất ở mảnh rừng.

Thiếu niên bị ăn bơ nãy giờ có chút bức xúc, rốt cục đám người bọn họ có thấy hắn không vậy??? Có khi nào hắn được một tuyệt chiêu tàng ẩn rồi không???

Thiếu niên có chút xuất thần nhìn về phía Phụng Thanh Loan rời đi, sau một hồi liền khập khểnh rời đi, hắn phải mau trở lại thôi.

A! Người ta cũng muốn có người ôm như nam tử kia.

-----Góc hậu trường-----

Chiến Thiên Kỳ: *Vui vẻ*

Tác giả: Có gì mà vui vẻ giữ vậy?

Chiến Thiên Kỳ: Nương tử ôm ta.

Tác giả: Thế mà cũng khoe.

Chiến Thiên Kỳ: Khoe chứ! Phải khoe! Khoe cho người thêm.

Tác giả:... Ta phong hoa tuyết nguyệt, xinh đẹp tuyệt mỹ, khuynh nước khuynh thành, gập hoa hoa nở gập chó chó chết à nhằm chó chó cúi đầu, chim sa cá lặn, gặp người người thích thế này, sao có thể thêm chứ? Hừ! Ta mới không thêm!!!

Chiến Thiên Kỳ: Ừ, người không thêm, người chỉ hâm mộ thôi à.

Tác giả: *ném đá* Người chờ đó cho lão nương, lão nương sau này sẽ xử đẹp người!

Chiến Thiên Kỳ: Nương tử! Nương tử! Ta bị ức hiếp! ta đánh không lại, nàng giúp ta đánh đi.

Phụng Thanh Loan: *Ném quả cầu lửa qua* Phiền phức.

Kết quả...

Chiến Thiên Kỳ và Tác giả đều bị chết cháy.

Một kết cục thật bi thảm.

Chiến Thiên Kỳ: Nương tử không thương ta nữa rồi *Ủy khuất*

Tác giả: Bỏ phiếu a! Chỉ cần có tiểu thiên thần nào bỏ phiếu giúp người, ta sẽ giúp người được tiểu Thanh Loan sủng ái.

Chiến Thiên Kỳ: *Nhìn về phía các độc giả* Bỏ phiếu không? Bỏ phiếu đi mà ~

Các độc giả: AAAA--- Đừng có phạm quy, bọn ta không mê sắc đẹp đâu.

Chiến Thiên Kỳ: *Bậm môi* Bỏ phiếu hay không bỏ phiếu? Không bỏ phiếu là người ta giận đó nha, người ta giận là người ta đi mách nương tử, người ta mà đi mách nương tử là nương tử sẽ đến đó nha.

Các độc giả: Bỏ! Bỏ được chưa!!! Nam chính này không đáng yêu! Thích nam chính Tổng Lâm Thiên hơn!

Tổng Lâm Thiên: Trăm biết mà, Trăm biết bản thân có một sự cuốn hút không thể nào chống nổi lại được, Trăm biết trăm đẹp rồi, không cần thích trăm nhiều quá đâu, chỉ thích 99% là được rồi.

Các độc giả: *Cười âm hiểm*

Vong Tinh Hi: Đúng vậy, người xinh đẹp cuốn hút quá mà, người là tiểu thụ sao mà không xinh đẹp được? Ta nhất định phải tìm một chàng công cho người, để cho người bớt cái thói đào hoa lại mới được. Ôi! Lão nương hiền quá mà.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tì! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Hoàng Đô

Phượng Thanh Loan trở về đến phòng liền phát hiện Chiến Thiên Kỳ đã ngủ, nàng đặt hân xuống trên giường, đắp chăn cho hân, xong liền đứng đó mà nhìn hân, ánh mắt có chút khó hiểu.

"Phiền phức." Phượng Thanh Loan một hồi lâu sau mới mở miệng nói, sau đó liền quay người rời đi.

Sau khi Phượng Thanh Loan rời đi, Chiến Thiên Kỳ vốn đang ngủ say liền mở mắt ra, ngồi dậy, nhìn về phía cửa sổ.

Hân làm cho nàng cảm thấy phiền phức sao?

Chiến Thiên Kỳ ánh mắt ám trầm nhìn cảnh cây ngoài cửa sổ.

Cái cây ngoài cửa sổ vốn xanh tươi mơn mơn, trong phút chốc liền héo tàn, mang theo hắc ám âm u.

Kỳ lạ, sao hân phải để ý đến cảm xúc của nàng ta chứ?

Chiến Thiên Kỳ cực kỳ khó hiểu, bên ngoài có tiếng động, không cho phép hân nghĩ nhiều, nhanh chóng nằm xuống nhắm mắt lại ngủ.

Phượng Thanh Loan từ bên ngoài bước vào phòng, trong tay là một chiếc nhẫn tinh xảo, màu đỏ như máu xinh đẹp mỹ lệ, mang một chút diễm dứa tà mị, nhưng không thể làm người ta chán ghét được, thay vào đó là sự mê mẩn, ham muốn.

Chiến Thiên Kỳ chống tay lên nghe tiếng động trong phòng, nàng muốn làm gì?

Tay đột nhiên bị nắm, Chiến Thiên Kỳ bắt đầu nín thở, nàng là phát hiện hân giả ngủ?

Ngón tay có gì đó ấm áp bao bọc lấy, hân cảm nhận một chút, thì ra là một chiếc nhẫn, nàng đeo cho hân để làm gì?

Phượng Thanh Loan xong việc liền rời đi, nàng còn phải tìm Chu Hạ để bàn bạc một chút.

Nếu đã đến đây ở, không có thân phận gì chống đỡ, chắc chắn sẽ gặp phiền phức, mà nàng thì không thích phiền phức.

Một thế giới, cường giả vi tôn, lấy thực lực làm đầu, nhưng mà đi đôi với thực lực chính là tiền tài địa vị.

*

"Chủ thượng." Chu Hạ cung kính hô lên.

"Nói đi." Phượng Thanh Loan gật đầu lạnh lùng nói.

"Vâng, Thiên Hoa thành gồm có 54 cửa hàng lớn nói chung, những cửa hàng nhỏ không kể, đa số cửa hàng đều là của các gia tộc mở, còn một số chính là của Thành Thu công tử. Nhìn qua Hoa Thiên Thành rất phồn thịnh, người người bình yên vui vẻ, nhưng thật ra chính là một đấu trường ngầm, các gia tộc không ngừng đấu đá lẫn nhau, Thành Thu công tử thì ở phía trung lập."

"Có những gia tộc nào." Phượng Thanh Loan nghi ngờ hỏi.

"Thanh gia, Bạch gia, Mộc gia và Lôi gia, tất cả đều là một chi nhánh nhỏ." Chu Hạ nhún mày nói.

Phượng Thanh Loan nghe vậy liền chau mày lại, chỉ là những chi nhánh nhỏ, nhưng lại có thể lớn mạnh đến vậy. Nếu chân chính gia tộc chính thống đâu, nàng có bao nhiêu phần thắng đâu?

"Vậy còn về Thành Thu công tử kia." Phượng Thanh Loan lạnh lùng hỏi tiếp.

"Không tra được, hân rất bí ẩn." Chu Hạ nói.

"Thanh Hoa quán, chắc hân là của Thành Thu công tử kia, tên này không tầm thường đâu." Phượng Thanh Loan cười lạnh nói.

"Vậy còn Lạc Tuyết hội đấu giá thì sao?" Phụng Thanh Loan đưa ra câu hỏi cuối cùng.

"Lạc Tuyết hội đấu giá trải rộng trên khắp đại lục, chủ nhân phía sau là một bí ẩn." Chu Hạ nói, cái này không cần tra cũng biết.

"Được rồi, lui ra đi, nói cho đám người Nham Kiều, ngày mai xuất phát đi Hoàng Đô." Phụng Thanh Loan nói, sau đó liền trở về phòng của mình.

Nhìn Chiến Thiên Kỳ vẫn ngủ ngon trên giường, Phụng Thanh Loan khẽ cười nhẹ một cái, tên này thật là, nàng không hiểu sao lại đi thích một nam nhân có tính cách như thế này nữa, có lẽ là do trời định đi.

"Ủm? Nương tử?" Chiến Thiên Kỳ mở mắt ra, mờ mịt nhìn Phụng Thanh Loan.

"Àn, nguoi tỉnh? Ngủ lại đi, mai chúng ta xuất phát." Phụng Thanh Loan lạnh nhạt nói.

"Đi đâu vậy nương tử?" Chiến Thiên Kỳ nghi ngờ hỏi, đồng thời đưa mắt nhìn chiếc nhẫn mà Phụng Thanh Loan lúc nãy đưa cho mình.

"Hoàng Đô, ngủ đi." Phụng Thanh Loan nói, sau đó tìm một nơi thỏa mái trong phòng, ngồi xuống tu luyện.

Chiến Thiên Kỳ cũng không ngủ ngay mà ngồi ngẩn ngơ nhìn Phụng Thanh Loan, nàng không phòng bị hấn sao?

Câu trả lời chính là... Đùa! Phụng Thanh Loan tính cách luôn đa nghi, sao có thể buông lỏng cảnh giác được chứ???

Nàng chính là tạo một kết giới nhỏ bao bọc xung quanh mình, nhờ một vài thủ pháp nhỏ, nên rất khó để nhận ra kết giới.

Vì vậy nên Chiến Thiên Kỳ chính là đang mơ mộng.

*

Sáng hôm sau, đám người Phụng Thanh Loan xuất phát đi Hoàng Đô, chỉ có Chu Hạ ở lại.

"Nương tử, nương tử, trở về rồi, nguoi đừng bỏ rơi ta nha, ta một mình thật là cô đơn, lại bị các huynh đệ tỷ muội ăn hiếp nữa, bọn họ đánh rất là đau."

"Sau này sẽ không." Phụng Thanh Loan sờ đầu Chiến Thiên Kỳ âm thanh mềm mỏng nói.

-----Gốc tác giả-----

Chiến Thiên Kỳ: Nương tử, oa hu hu... nàng sao có thể không tin tưởng ta, nguoi ta bảo ta đang mơ mộng đâu. *Ủy khuất*

Tác giả: Ủ thì nguoi chính là đang mơ mộng.

Chiến Thiên Kỳ: Không có!!! Nương tử thật tin tưởng và sủng ái ta đâu.

Tác giả: Đó là sau này, sau này tính, hiện tại thì chính là MƠ MỘNG!

Chiến Thiên Kỳ: *Ủy khuất, chạy đi cáo trạng với Phụng Thanh Loan*

Tác giả: Ôi! Cái này là cái nam chính phé nhất mà ta từng tạo ra, nam chính nguoi ta thật là ngầu đó!!! Sao nguoi lại đi ôm đuôi vợ thế kia hả???

Chiến Thiên Kỳ: Nương tử mạnh để làm gì? Để cho tướng công ôm đuôi nha! Với lại nam chính nhà bên sao nguoi không nói.

Nam chính nhà bên - Tống Lâm Thiên: *Cời áo ra* Nương tử!!!

Vong Tinh Hi: *Bỏ chạy* Cái này nam chính được sủng quá, thành nghiện rồi thỉnh không cần nữa.

Nam chính nhà bên - Mặc Liên (Lưu Triệt): Nguyệt, ta yêu nguoi, yêu nguoi nhất trên đời.

Lăng Nguyệt: Cái này nam chính tỏ tình thả thính thành nghiện luôn rồi, thật là muốn hảo hảo sủng ái a!!!

Nam chính nhà bên - Hàn Tử Yên: Các nguoi nghĩ ta là ai? Vợ dám không sủng ta sao? Ta nhưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam! Lấy về không sủng thì để làm cái gì?

Vân Lâm Vi: Để trung.

Hàn Tử Yên:...

Vân Lâm Vi: Để nuôi, nuôi ở trên giường.

Tác giả:...

Chiến Thiên Kỳ: *Hắt mặt*

Tác giả: Ta phải đi kích lại tim, tim đau quá. Nam chính ta tạo ra sao có thể vô si như thế này được... ặc ặc...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hoàng Đô (2)

Hoàng Đô ngoại thành.

Trên đường không những có người đi qua đi lại tấp nập, mà còn có xe ngựa và các ma thú cấp thấp chờ người.

"Công Chúa, chúng ta đã đến Hoàng Đô, người muốn vào Cung ngay bây giờ hay là tìm một nơi nghỉ chân?" Nham Kiều hướng về xe ngựa cung kính hô lên.

"Tìm một nơi nghỉ chân trước đi." Thanh Loan nhìn nam tử đang ngủ gật, ngủ gù bên cạnh mình, nhỏ giọng phân phó.

"Ừm..." Chiến Thiên Kỳ lúc này bỗng tỉnh dậy, hắn đưa tay dụi dụi con mắt, sau đó chớp mắt vài cái cố gắng để bản thân nhanh chóng tỉnh ngủ.

"Tỉnh?" Thanh Loan nhìn Chiến Thiên Kỳ vừa mới tỉnh lại liền nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Chiến Thiên Kỳ một lát cũng không rời. Ánh mắt chiếm hữu cực kỳ, hắn là của nàng! Của nàng! Của nàng! Chuyện quan trọng phải nhắc đến 3 lần.

Thật đẹp. Ân, phải đem về giấu đi!

"Nương tử? Trên mặt ta có gì à?" Chiến Thiên Kỳ sờ sờ mặt, về mặt mơ màng nhìn Thanh Loan, trông có điểm ngốc ngốc manh, kết hợp với dung mạo của hắn, thật là muốn câu người phạm tội. Rất đáng yêu luôn á!

Vâng, chỉ có mình Thanh Loan là thấy dễ thương đáng yêu thôi à, còn có ai mà khen hắn dễ thương cơ chứ, ví dụ như Nham Kiều chẳng hạn.

Hắn thấy Chiến Thiên Kỳ bây giờ nhìn cực kỳ ngốc á! Thân là một đại nam tử hán, có dung mạo xinh đẹp, khôi ngô, tuấn tú, lại đi làm cái kiểu trẻ con như thế này, thật là đau mắt a.

"Ừm, xấu lắm, cho nên ra ngoài nhớ mang khăn che mặt, không thì người ta nhìn mà tưởng đang nhìn quái vật." Thanh Loan một hơi nói thật dài, nói đôi mắt không đổi sắc!

"Nhưng mà..." Chiến Thiên Kỳ cau mày định nói gì đó, liền bị hành động tiếp theo của Thanh Loan làm cho hắn chấn kinh, đơ ra luôn.

Thanh Loan vốn đã kiềm chế lắm rồi, thật đấy!

Nhưng mà... hắn là của nàng mà! Sờ thì có sao chứ? Chỉ là sờ thôi mà! Hắn là của nàng, nàng có quyền chứ nhỉ? Đúng!

Thanh Loan dường như đã tìm được lý do chân chính để bản thân dầy vò khuôn mặt của Chiến Thiên Kỳ, liền cực kỳ vui vẻ nheo nheo má hắn.

Ôi, thật là mềm! Nheo thêm vài cái nữa. Lại sờ đầu tóc, thật là mềm... sờ thêm vài cái nữa.

Sau khi sờ mó đủ, Thanh Loan cực kỳ thỏa mãn thu tay lại.

"..." Kiều Nham cảm thấy thật là... con mẹ nó chứ, cầu lương này ai đó ăn đi! Hắn không ăn!

"Nương tử, đến Hoàng Đô rồi sao? Oa, đúng là đến thật rồi nè, sắp về đến nhà rồi, vui quá, nương tử, sắp về đến nhà rồi, di Lục Vân sẽ nấu thức ăn rất rất là ngon đãi chúng ta đó, chúng ta về nhà thôi." Chiến Thiên Kỳ hồi hồn lại, qua cửa sổ, hắn có thể thấy người người qua lại tấp nập, thấy con phố quen thuộc, liền reo lên, vui vẻ nói với Thanh Loan.

"Ân, về nhà thôi." Thanh Loan gật đầu nói, sau đó đưa mắt nhìn Nham Kiều, lạnh giọng nói.

"Đến Hoàng Cung."

"Vâng." Nham Kiều cung kính đáp sau đó chạy trốn. Hắn không thể ở đây thêm giây phút nào nữa, hai người này thật biết cách ân ái. Ôi, đau tim quá...

"Ê? Nham Kiều, làm gì mà cái mặt hậm hực vậy? Như là dầm phải phân ý! Ha ha... nhìn cái mặt của ngươi thật là buồn cười." Hồng Chi lúc này đi đến, trên tay còn mang theo một hộp đựng thức ăn, mùi thơm phưng phức truyền từ trong đó ra.

"Cái gì vậy? Thơm quá đi." Nham Kiều nhìn cái hộp đựng thức ăn, không khỏi nuốt ực một cái, tò mò hỏi, ngửi thấy cái mùi thôi hán cũng thấy thật là đói bụng rồi.

"Thì đồ ăn chứ gì nữa. Ngửi thấy mùi thôi cũng đã biết rồi, hỏi dư thừa quá rồi đấy, mà dù có hỏi cũng không có phần của ngươi đâu! Đây là của Chủ Thượng tương lai đó, do đích thân chủ tử phân phó, ôi... chủ tử thật là thương Chủ Thượng tương lai, thật khiến người ta hâm mộ mà." Hồng Chi nói.

Thật ra cô cũng là một trái tim hồng hồng đó, đang đợi người tới hái thôi, nhưng mà đợi mãi chả có con ma nào hái cả, bực bội muốn chết.

"Ha ha, cô đem đồ đi cho Thập Cửu công chúa đi, Chủ Thượng tương lai của cô đã tỉnh lại rồi đấy, chuẩn bị đến Hoàng Cung." Nham Kiều cười khan một tiếng rồi nói. Cô hâm mộ thì cứ hâm mộ đi, sao cứ đưa mắt sáng như sao đó nhìn ta chứ? Cứ cảm giác như con sói tìm được con cừu non ý.

"Được." Hồng Chi gật đầu nói, sau đó chui vào kiệu, đưa thức ăn cho Thanh Loan.

***

Hoàng Cung - Long Vân Điện.

Một nam tử tuấn tú, mang một thân Hoàng y, long văn sống động, mái tóc dài đến eo, xòa xuống tùy ý, trên tay là một quyển kinh thư. Cả người hán mang lại cho người ta cảm giác nho nhã, ấm áp, tôn quý, người người đều nhìn không được mà muốn lại gần làm quen hán.

Hán là thái tử Chiến quốc - Chiến Vân Thành, là một thiên tài chính hiệu, từ nhỏ đã thích đọc kinh thư, thư pháp, hiểu sâu biết rộng, không gì không biết, 5 tuổi đã bắt đầu tu luyện vào Linh giả nhất phẩm.

Người thường ai ai đều biết, người muốn tu luyện, ít nhất là phải 10 tuổi mới tu luyện được, vì lúc này thân thể cường tráng, có thể chịu đựng được linh lực, hấp thu được linh lực. Nếu trước 10 tuổi, mà cố gắng gượng ép bản thân hấp thu linh lực, thì thân thể sẽ bạo nộ mà chết. Trừ vài người riêng biệt, có thiên phú cực đại, hoặc là từ nhỏ đã được gặp kỳ ngộ hiếm có. Nhưng mà số người này chỉ có thể đếm trên ngón tay, vì nó quá ít.

"Ngươi nói Thiên Kỳ đã an toàn trở lại, và đang trên đường về đây cùng Thập Cửu công chúa? Hiện tại đang trên đường đến Hoàng Cung?" Chiến Vân Thành nhìn ám vệ của mình đang mặt báo tin tức, điềm nhiên nói.

"Vâng ạ." Ám vệ Dạ Không gật đầu kính cẩn đáp.

"Hán thật là may mắn, vận khí mạnh cũng là một thứ vũ khí quyết định thắng bại trong một cuộc quyết chiến. Nhưng mà ta lại cảm thấy vị Thập Cửu công chúa này thật là thú vị, lại có thể tránh được mai phục của tất cả các huynh đệ một cách hoàn hảo, mà không ai phát hiện được, quá thú vị. Đi! Chúng ta đi đón Thiên Kỳ và vị Thập Cửu công chúa này." Chiến Vân Thành gấp cuốn kinh thư trên tay lại, cười ấm áp với Dạ Không nói.

"Vâng chủ tử, nhưng mà ta nghĩ, người nên uống thuốc trước đi ạ, độc trong người của người sắp đến giai đoạn phát tác lại rồi, người nên phòng tránh một chút." Dạ Không nói.

"Yên tâm, ta đã dự tính trước rồi." Chiến Vân Thành mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Thanh Loan, ghen rồi!

Hoàng Cung.

Thanh Loan đánh giá Hoàng Cung Chiến Quốc, chẳng khác gì mấy với Hoàng Cung Phụng Quốc trong ký ức vậy, cũng chỉ có thể miêu tả chúng bằng hai từ - xa hoa.

Hoàng Cung như tiên cảnh vậy, mỗi cảnh cây, cảnh lá, bông hoa, điều tỏa sáng, hương thơm nhẹ nhàng khiến người ta thanh thản. Đến nỗi, trên không trung lâu lâu lại xuất hiện những viên đa ngũ sắc lơ lửng, phát ra linh khí nồng đậm, đi một khoảng lại thấy một cái trụ điêu khắc kim long ngũ trảo, xinh đẹp vô cùng, mỗi trụ đều có trận pháp gì gì đó, nàng không nhận ra, chắc là những trận pháp này sẽ liên kết với nhau tạo thành một trận pháp lớn, bảo vệ Hoàng Cung.

Hoàng Cung a Hoàng Cung, mi thật là nguy hiểm a, thâm sâu khó lường, nhìn có vẻ như sa hoa xinh đẹp, nhưng ẩn sau đó thì sao? Mi lãnh huyết đến mức nào? Đã nhuộm máu bao nhiêu người mới được như thế này?

Phụng Thanh Loan khẽ thở dài, kiếp trước nàng cũng đã trải qua cái gì là đứng trên đỉnh cao, cuộc sống xa hoa sung sướng đến cỡ nào. Nhưng trước những cái đó nàng đã trả giá những cái gì? Cái mà nàng trả giá... chính là máu và mạng sống, và sinh mạng của những người khác, nàng trúng độc từ nhỏ, không phải là cái gì phải trả ngay từ đầu hay sao?

Kiếp này, nàng chỉ muốn bình yên sống cùng Chiến Thiên Kỳ, nhưng muốn sống một cuộc sống thật bình yên cũng không dễ, ít nhất... nàng phải mạnh lên, để có thể bảo vệ người mà nàng muốn bảo vệ, kiếm một chút tiền tiêu phí, rồi còn phải đối phó với mấy cái kiểu Hoàng Cung âm mưu nữa, phải nhanh chóng tách Thiên Kỳ ra khỏi Hoàng Cung thôi.

Thanh Loan thả màng cửa sổ xuống, quay đầu nhìn Chiến Thiên Kỳ đang ngay ngắn ngồi nhìn vào hư không.

Thanh Loan lên tiếng: "Thiên Kỳ, ngươi là của ta phải không?"

Chiến Thiên Kỳ ngây ngốc quay đầu nhìn Phượng Thanh Loan.

"Ngươi là của ta hiểu không?" Phượng Thanh Loan lạnh giọng hắt đi.

Chiến Thiên Kỳ vẫn ngây ngốc nhìn Phượng Thanh Loan.

Phượng Thanh Loan mặt càng ngày càng lạnh, đưa tay ra sờ đầu Chiến Thiên Kỳ một cái, khiến hắn giật đầu xuống, sau đó xoa đầu hắn "Ngoan."

"..." Chiến Thiên Kỳ nội tâm hồng rồi, nàng quá bá đạo rồi! Nhưng mà... nhưng mà... sao hắn lại... lại... lại thích chứ? Không lẽ... không lẽ hắn bị bệnh rồi??? Nói đi cũng nói lại, trong lòng thật là ngọt.

"Nương tử, ta là của Ngũ ca." Chiến Thiên Kỳ bị xị mặt nói.

Phượng Thanh Loan nghe vậy mặt liền đen lại, đẩy Chiến Thiên Kỳ qua một bên, vén rèm lên, nhảy xuống xe ngựa.

Chiến Thiên Kỳ cười cười, bộ dáng thỏa mãn, sau đó đuổi theo xuống xe ngựa cùng Thanh Loan.

"Nương tử, nàng đi đâu vậy? Chờ ta với." Chiến Thiên Kỳ hô lên.

"Đi tìm Ngũ ca ngươi." Phượng Thanh Loan nói sau đó âm thầm bỏ xung, rồi giết hắn.

"Chủ thượng." Hồng Chi gọi.

"Gọi là Thập Cửu công chúa." Thanh Loan nhìn Hồng Chi, nhắc nhở.

"Vâng, Thập Cửu công chúa, Hoàng Thượng Chiến Quốc biết tin ngài đã đến nơi, phân phó xuống để người đến Lãnh Kỳ điện nghỉ ngơi, buổi tối sẽ có tiệc tẩy trần, và định ngày thành thân với công tử ạ." Hồng Chi đáp.

Phượng Thanh Loan gật đầu, nhìn tiểu thái giám đang cùng Nham Kiều trò chuyện phía xa, là một tiểu thái giám, vậy mà cũng là Linh Đồ tam giai, không hổ là Hoàng Cung, ẩn giấu thật là sâu.

"Thiên Kỳ! Đệ về rồi." Phía xa vọng lại âm thanh trầm ấm của nam tử, mà người này chính là Chiến Vân Thành.

"Ngũ ca!" Chiến Thiên Kỳ vui vẻ chạy qua, nhưng chưa chạy được ba bước liền bị kéo lại.

Phượng Thanh Loan mặt đen thui thui kéo Chiến Thiên Kỳ lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Chiến Vân Thành, thả ra một tia tinh thần lực đánh giá hắn ta. Điều đáng kỳ lạ chính là, tia tinh thần lực của nàng, vừa chạm vào người hắn điều tiêu tan, thậm chí nàng còn cảm nhận được, tinh thần lực của nàng bị thôn phệ.

Tinh Thần Lực Thôn Phệ! Thôn phệ tinh thần lực của người khác, biến thành của mình, thật là nguy hiểm. Năng lực này giống với Thanh phi, cũng là "mẹ" của nàng, bởi vì năng lực này, dẫn đến nàng ta bị rước họa vào thân.

Mà nàng - Phượng Thanh Loan vì được truyền thừa năng lực của mẹ nàng, bởi vậy, nàng mới quyết định giấu đi cái danh hiệu thiên tài, thay vào đó là cái danh hiệu phế vật.

Còn về thể lực đằng sau, thôi đừng hỏi nàng, vì hỏi cũng vô dụng, nàng có biết gì đâu, theo trí nhớ, nàng chỉ biết ngày đó trong mắt Phượng Thanh Loan chỉ có máu và máu, máu của mẫu thân nàng phun vào mắt nàng.

Suy nghĩ dài dòng, nhưng thực tế chỉ trong giây lát.

Chiến Vân Thành tất nhiên cũng cảm nhận được tia tinh thần lực của Phượng Thanh Loan, hắn ta đưa mắt nhìn Thanh Loan, sau đó cười với nàng một cái, nụ cười tựa như nắng ấm mùa xuân, nhẹ nhàng ấm áp, làm người ta say lòng trong nụ cười ấy.

Đáng tiếc, mắt thẩm mỹ của Phượng Thanh Loan có vấn đề, nàng không thèm chú ý đến người ta, nàng chỉ chú ý đến...

Chiến Thiên Kỳ cứ nhiên cười ngây ngốc với Chiến Vân Thành! Đáng giận!!!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Ngốc a!

"Ngũ ca! Ta và nương tử về rồi đây, bên ngoài chơi thật là vui." Chiến Thiên Kỳ cười hi hi với Chiến Thành Vân, sau đó khoe khoang nói. Hắn giống như một đứa trẻ muốn đem hết mọi thứ mà hắn khám phá ra được điều kỳ thú kể cho trưởng bối nghe, và cậu được khen ngợi.

"Thiên Kỳ ngoan, chơi vui là được rồi. Thập Cửu công chúa, phiền cho nàng rồi." Chiến Thành Vân cười ôn nhu nói, sau đó đưa tay ra muốn sờ đầu của Chiến Thiên Kỳ như mọi khi.

Nhưng tay hắn lại vô huyệt vào không khí.

"Ngũ hoàng tử, không phiền gì đâu, người của ta, đây là việc nên làm." Phượng Thanh Loan ôm lấy Chiến Thiên Kỳ vào lòng, nhìn Chiến Thành Vân, lạnh lùng nói.

"Thập Cửu công chúa, dù hai nước chúng ta có hôn ước giữa ngươì và Thiên Kỳ, nhưng nên nhớ hai ngươì chưa có chính thức thành thân." Chiến Vân Thành điềm nhiên nói.

"Trước sau gì cũng là của ta." Phượng Thanh Loan nói.

"Ta lại thấy, Thiên Kỳ của ta, giống như là được gả ra ngoài chứ không phải là lấy nương tử." Chiến Vân Thành nói.

"Ha ha, vốn là như vậy." Phượng Thanh Loan cười khẽ nói, ánh mắt nàng lóe lên một tia vui vẻ, tựa như lời của Chiến Vân Thành rất hợp ý nàng.

Nàng cũng cảm thấy như vậy! Như thế rất tốt! Không cần nhất thê đa phu gì gì đó nữa, mà dù không như vậy, thì nàng cũng tuyệt đối không cho ai dám tranh giành Thiên Kỳ, đến 1 giết 1 đến 1 đôi giết 1 đôi, đến chừng nào giết chừng đó!

Chiến Thiên Kỳ lựa chọn im lặng, cái gì mà hắn là gả, mà nàng là lấy?! Không được! Hắn mới là người lấy, nàng là gả mới đúng!!!

Kẻ ngốc không có quyền lên tiếng! Gả thì gả! Tưởng hắn sợ chắc! Cùng lắm.. buổi tối nằm trên là được rồi, a phi phi phi, hắn đang nghĩ cái gì vậy chứ??? Chiến Thiên Kỳ nội tâm bùng nổ.

"Ha ha, Thập Cửu công chúa thật là vui tính, ta có thể đem Thiên Kỳ đi, để hai chúng ta cùng trò chuyện một chút chứ?" Chiến Vân Thành hỏi.

"Được." Phượng Thanh Loan, nghĩ một chút rồi đồng ý, nàng về Lãnh kỳ Điện xem một chút, có gì chỉnh đốn lại một chút, rồi đến đón Chiến Thiên Kỳ sau cũng được.

"Nương tử, ta sẽ nhớ ngươì a." Chiến Thiên Kỳ bán manh nói, ánh mắt lưu luyến không rời nhìn Phượng Thanh Loan.

"Ừm." Phượng Thanh Loan gật đầu, sau đó bảo tên thái giám chỉ đường, dù sao đây cũng là Hoàng Cung của ngươì ta mà, sao nàng có thể biết mọi ngõ ngách ở đây được?

Phượng Thanh Loan rời đi, đám ngươì Nham Kiều, Hồng Chi tất nhiên cũng đi theo. Chẳng mấy chốc ở lại chỉ còn Chiến Thiên Kỳ, Chiến Vân Thành và Dạ Không. Cả ba nhìn nhau không nói gì.

"Ha ha ha, Bát đệ! Ngươì nương tử thật là thú vị a." Chiến Thành Vân bỗng bật cười nói.

"Thú vị cái mao! Huynh đó! Tại sao không đưa binh cứu viện a?!" Chiến Thiên Kỳ nói, tai hắn ửng ửng đỏ lên.

"Ha ha, không phải có ngươì nương tử rồi sao? Còn cần ca ca ta bảo vệ sao?" Chiến Vân Thành ý vị thâm trường nói, hắn cũng muốn có một nương tử như vậy, thật là đáng yêu!

"Hừ! Nếu Phượng Thanh Loan thật sự là phế vật thì sao?" Chiến Thiên Kỳ nhú mày nói, nếu không phải Phượng Thanh Loan ẩn dấu thực lực, e là hắn sẽ bị bại lộ thân phận giả ngốc. Chiến Vân Thành đang nghĩ cái gì vậy chứ?

"Vớ thực lực của đệ, ta cần gì lo xa chứ, lo cũng dư thừa. Nhưng mà vận khí của đệ cũng lớn thật đó." Chiến Vân Thành nói.

"Hừ!"

"Nương tử ~, chắc gọi thật là ngọt a~"

"..."

"Nương tử, ta sẽ nhớ ngươì a~"

"..." Dạ Không không đành lòng quay đầu đi chỗ khác, hấn chủ tử lại đi tìm đường chết nữa rồi, thành tâm thấp cho chủ tử 3 nén nhang.

"Á!!! Nương tử! Ngũ ca ăn hiếp ta!!!" Chiến Thiên Kỳ hét lên thật là to.

"..." Chiến Vân Thành một mặt mừng bức, hấn Bát đệ có phải bị tráo rồi hay không???

"Nương tử! Nương tử! Hu hu, Ngũ ca chê ta xấu, ngũ ca bảo ta sau này không được gọi nương tử là nương tử nữa! Ngũ ca đánh ta!!!" Chiến Thiên Kỳ tiếp tục hét lên.

"..." Đám cung nhân ở phía xa xem kịch, mọi người âm thầm xác định, Bát Hoàng tử thật sự là ngốc.

"..." Phụng Thanh Loan ở phía xa xa.

Tự đứng cảm thấy Chiến Thiên Kỳ thật là thiếu đánh!

Do thực lực của Phụng Thanh Loan khá cao, nên có thể nghe đến tiếng hét của Chiến Thiên Kỳ, còn đám người Nham Kiều điều một mặt mơ hồ, nhìn Phụng Thanh Loan, sao tự đứng dừng lại rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thách thức (1)

"Thập Cửu công chúa?" Nham Kiều nghi ngờ hỏi, sao tự đứng dừng lại rồi? Chẳng lẽ phía trước có nguy hiểm? Nghĩ đến đây Nham Kiều liền cảnh giác lên, âm thầm vận động linh lực.

"Không có gì, Nham Kiều đi đón Thiên Kỳ đi." Phụng Thanh Loan lắc đầu nói, sau đó lại nói tiếp "Chúng ta nên đi nhanh thôi, phải xử lý xong mọi việc trước khi Thiên Kỳ đến."

"Vâng." Đám người Nham Kiều đồng thanh hô lên, sau đó Nham Kiều nhanh chóng rời đi, còn Thanh Loan cùng Hồng Chi và đám người cận vệ khác đến Lãnh Kỳ Cung.

Thanh Loan vốn yên tâm để Nham Kiều đi đón Chiến Thiên Kỳ mà không lo sợ gì, bởi vì nàng thấy Chiến Thành Vân chẳng có ác ý gì với Chiến Thiên Kỳ cả, hơn nữa, còn có Chu Hạ bảo vệ mà.

Còn vì sao chính nàng không đi đón Chiến Thiên Kỳ ư? Hừ, bởi vì ai kia nói rằng hấn là của ngũ ca cơ mà. Nàng sao phải đi đón cơ chứ???

***

Lãnh Kỳ Cung.

Đám người nô tài và nô tì xếp thành hai hàng đi ra đón Phụng Thanh Loan đám người.

Phụng Thanh Loan đảo mắt đánh giá xung quanh.

Lãnh Kỳ Cung, nơi ở cũng như cái danh hiệu, lạnh lẽo hoang vu, khắp nơi đều là hàn khí. Xung quanh đây chẳng có cái cây cái cỏ nào cả, không có sức sống, đám nô tài nô tì ít đến nỗi chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa, mặt ai mặt nấy, điều cao hơn cái đầu rồi, ánh mắt tràn đầy khinh thường, mà tất cả đều là Võ sĩ nhị phẩm, cấp bậc tuy thấp nhưng mà có thể chịu đựng được hàn khí hơn người thường.

Mà Lãnh Kỳ Cung chỉ được cái vẻ bên ngoài, còn bên trong thì chỉ có thể miêu tả 1 từ "nát"! Quá nát rồi! Nàng tin chắc chỉ cần 1 ngọn gió mạnh hoặc là một chiêu đánh ra của linh sĩ tam phẩm, cũng có thể đánh sập cái nơi này rồi.

Bàn mục, ghé mục, còn phủ đầy bụi nữa chứ?

Phụng Thanh Loan nhíu mày, tiếp tục đi vào phía trong, không thèm đánh giá gì thêm, trực tiếp bắt một tiểu nô tì hỏi phòng của Chiến Thiên Kỳ.

Tiểu nô tì do dự mãi, rồi dưới ánh mắt sắc bén của Phụng Thanh Loan, cuối cùng cũng chịu chỉ đường đến phòng Chiến Thiên Kỳ.

"Ngươi tên gì?" Phụng Thanh Loan hỏi tiểu nô tỳ.

"Ta... ta tên A Lục." A Lục sợ hãi nói, ánh mắt luôn tránh né không dám nhìn thẳng vào mắt của Phụng Thanh Loan. Thật là đáng sợ, nàng ta không phải là phế vật sao? Sao lại có khí thế đáng sợ như vậy chứ? Chẳng lẽ tin tức truyền đến là sai? Không hấn đi, Thập Cửu Công Chúa Phụng Quốc, nổi

danh là phế vật mà!

"A Lục, đi triệu tập tất cả các nô tài, nô tì và binh lính có trong Lãnh Kỳ Cung đến sân tập võ của Lãnh Kỳ Cung cho ta." Phụng Thanh Loan ra lệnh, sau đó đẩy ra cửa phòng của phòng Chiến Thiên Kỳ rồi bước vào.

Căn phòng rất đơn giản, đơn giản tới mức, thậm chí không dám nhìn thẳng.

Không bàn, không ghế, căn phòng chỉ có vẻn vẹn một chiếc giường và một cái tủ đựng y phục.

Thật sự rất đơn giản, Phụng Thanh Loan nhìn mà cảm thấy đau lòng, theo ký ức của thân thể này, dù bị coi là phế vật, luôn bị ức hiếp, nhưng mà cũng không tệ đến mức này a. Quá thảm rồi, tội cho Thiên Kỳ quá, thật là muốn ôm hân để an ủi hân.

Phụng Thanh Loan đi đến tủ đựng y phục, mở toang ra. Bên trong chỉ có vài bộ y phục màu trắng, và một bộ y phục màu vàng có thêu kim long, đây hẳn là y phục lúc Thiên Kỳ thượng triều. Chất liệu cũng không đến nỗi gọi là tệ, nhưng mà... thể này thì quá sơ sài đối với thân phận của hân rồi, dù sao hân vẫn là Bát Hoàng Tử trên danh nghĩa mà.

"Hong Chi, vào đây." Phụng Thanh Loan gọi.

"Vâng, công chúa." Hong Chi nhanh chóng chạy vào, đi đến trước mặt Phụng Thanh Loan, chờ đợi mệnh lệnh.

"Người dẫn thêm người, đi lục soát nhà kho của Lãnh Kỳ cung và những căn phòng của đám người nô tài và nô tì trong cung cho ta." Phụng Thanh Loan lạnh giọng nói.

"Vâng." Hong Chi tuân lệnh, sau đó dẫn một đám người có cấp bậc Linh sĩ và Võ sĩ nhị phẩm rời đi. Nội tâm cũng đoán ra được phần nào sự tình, chắc hẳn là nô ăn bớt của chủ! Không thể tha thứ được!

"Những người còn lại, theo ta đến sân tập võ của Lãnh Kỳ Cung." Phụng Thanh Loan cất giọng lạnh lùng nói, ánh mắt lạnh băng không chút cảm xúc, bây giờ không xử, vậy đợi đến khi nào?

Đám người này hẳn là rất hay ăn hiếp Thiên Kỳ, nghĩ thôi cũng thấy tức giận.

"Vâng." Đám người còn lại chỉ là Linh Sĩ và Linh Đồ cấp thấp, nghiêm chỉnh hô lên.

***

Tại sân tập võ của Lãnh Kỳ cung.

Phụng Thanh Loan ngồi trên ghế quý phi, nhìn đám người nô tài và nô tì đang xì xào bàn tán, nói chuyện một cách không nề nang gì, nói xấu nàng và Chiến Thiên Kỳ.

Ví dụ như: Phế vật mà cũng đòi ra dáng chủ tử, phế vật và ngốc tử, đúng là xứng đôi mà, lại thêm một gánh nặng nữa rồi v.v..

Ha! Được, cứ nói đi, hãy nói khi còn có thể nói.

Phụng Thanh Loan nhắm mắt lại điều tức khí thể trên người của nàng, nàng thu lại hết tất cả khí tức tu vi trên người nàng theo đúng ý như trong ký ức, thử lần 1 không quen, nhưng lần 2, lần 3 sẽ quen.

Đột nhiên nàng nghĩ đến nội tức, nếu có thể thu liễm khí thể và khí tức, vậy hẳn có thể thu liễm đi hơi thở của mình, nói đúng hơn là ngừng thở, ví dụ một ngày có thể hít thở 1 lần là đủ, nếu tu luyện đến mức đỉnh cao, 10 năm hít thở một lần cũng có thể! Có thể thử! Như vậy, lúc giả chết sẽ rất tiện, hoặc khi đang ở dưới nước cũng tiện để hành động, không cần đến đan dược phụ trợ.

"Công chúa." Hong Chi lúc này đem theo người trở lại, trên tay cầm theo một chiếc nhẫn ngọc.

"Ân, bắt đầu đi." Chiến Thiên Kỳ hẳn là sắp đến nơi rồi.

"Vâng." Hong Chi cung kính đáp, sau đó bắt đầu từ người gần nhất. Ra tay đánh người, đồng thời còn thả ra khí thể của một Linh Sư Cao Cấp. Áp đảo tất cả đám người nô tài, nô tì muốn phản kích.

"Hoàng Phi! Vì sao lại cho người đánh bọn tôi chứ?! Bọn tôi đã làm gì sai?" Một tên nô tài không cam lòng hét lên.

"Ai là Lục Vân?" Phụng Thanh Loan không thèm để ý đến tiếng hét của tên nô tài kia, lạnh giọng hỏi.

"Là nô tì." Một phụ nhân nhẹ giọng đáp.

"Đi Lục Vân đi nấu thức ăn đi Thiên Kỳ muốn ăn món của di nữu." Phụng Thanh Loan âm thanh mềm nhẹ đi rất nhiều, nhìn về mặt của Chiến Thiên Kỳ nàng biết rằng hẳn rất quý người này. Yêu ai yêu cả đường đi, nếu hẳn đã quý vị Lục Vân này thì nàng cũng không ngại mà khách khí với người này.

"Thiên Kỳ? Được được, nô tì sẽ nấu những món ăn mà Bát Hoàng tử thích ăn." Lục Vân cười nhẹ đáp, sau đó rời đi khỏi đám hỗn loạn, trên mặt trông

chút sợ hãi nào, chỉ là một mảnh bình thân.

"Hoàng Phi!!! Ngươi nên biết đây là Hoàng Cung Chiến Quốc! Không phải là Phụng Quốc! Cho nên người nên hiểu rõ, người nên làm cái gì, và không nên làm cái gì." Một ma ma sợ hãi nói to.

"A... ta làm cái gì cần ngươi quản sao? Chủ quản nô cần Hoàng Thượng quản sao? Đám người các ngươi chết, Hoàng Thượng sẽ giết ta sao?" Phụng Thanh Loan cười lạnh nói.

Giới thiệu chương sau:

"Thập Cửu Công chúa! Ta - Chiến Hoan Hoan muốn khiêu chiến ngươi!"

"Hôn ước này! Ta không hủy!"

"Phụng Thanh Loan ta muốn làm gì cũng sẽ chắc chắn rồi mới làm, ngũ ca không cần lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thách thức (2)

Đám người nô tài thị vệ trong Lãnh Kỳ Cung nghe Phụng Thanh Loan nói vậy, cả người đều lạnh đi, hàn khí bắt đầu xâm nhập vào thâm tâm bọn họ, cả người sợ hãi run lẩy bẩy.

"Nô... nô tì không dám..." Ma ma lúc này lớn tiếng nói to nói nhỏ cãi lí với Phụng Thanh Loan bây giờ cả người khí thế yếu xiu, giọng run run nói, sắc mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

"Với giọng điệu lúc này ngươi nói với ta, cũng đáng tội chém đầu rồi. Người đâu, phế tu vi của bà ta, đánh gãy hai chân rồi nhốt vào phòng củi."

"Những người còn lại, hãy lấy vị ma ma này làm người đi trước mà rút ra kinh nghiệm cho bản thân. Các ngươi có thể có tâm cơ, nhưng... lúc nào ta còn sống, và quản cái cung này, thì hãy thu lại tâm tư của mình, đừng để ta phải ra tay, cường giả vì tôn thể giới, mạng người cũng không quan trọng, quan trọng là các ngươi có biết bảo quản tốt mạng sống của mình hay không. Nếu đã hiểu thì tản ra đi, người nào đi làm việc người đó, hảo hảo cố gắng tu luyện, ta không chấp chứa những kẻ phế vật không đáng yêu như các ngươi." Phụng Thanh Loan lạnh giọng nói, khí thế vương giả trời sinh bề ngể thiên hạ, nằng thả ra một tia uy áp không hề nhỏ đè áp khiến đám người lộp bộp quỳ xuống.

"V... Vâng!" Đám người đồng thanh hô lên, sắc mặt ai cũng trắng bệch, thân thể run run, cả người không có sức lực, tại vị trí đan điền, bọn họ có cảm giác có một bàn tay có lực lượng vô biên bóp chặt nó. Đan điền của họ tựa như sắp vỡ ra vậy, đau đớn khôn cùng.

"Tốt." Phụng Thanh Loan gật đầu, sau đó nàng đem theo Hồng Chi rời đi, những người khác thì chia nhau ra làm việc cấp tốc, nhanh chóng sửa sang lại Lãnh Kỳ Cung.

Đồ vật Phụng quốc mang đến làm của hồi lễ, thật sự không thể xem thường. Mặc dù Phụng Thanh Loan bị người người xem thường là phế vật, nhưng dù sao nàng cũng là công chúa hòa thân mà đến, của hồi lễ có thể tầm thường sao?

Của cải vật chất quý hiếm, tơ lụa là thượng hạng, nhũ hương mật hương, trân quý, vàng bạc, linh thạch, tử tinh cũng không ít.

Đủ để cho nàng tạm thời tân sửa Lãnh Kỳ Cung.

Chiến Thiên Kỳ hẳn là sắp đến rồi, nàng hẳn là nên tu luyện trong chốc lát đi, tranh thủ thời gian.

Phụng Thanh Loan nghĩ vậy, bèn phân phó với Hồng Chi vài câu sau đó đi đến gốc cây hoa quế duy nhất trong cái Lãnh Kỳ Cung này ngồi xuống tu luyện. Hồng Chi đứng một bên hộ pháp, đồng thời cũng cố gắng hấp thụ linh khí khi Phụng Thanh Loan tu luyện, linh khí tụ tập đến.

Đây cũng là lý do, tại sao trong các môn phái, các đệ tử tranh nhau hộ pháp cho các sư phụ, hoặc trưởng lão tu luyện, nhằm được hưởng phúc lợi trong khí sư phụ, hoặc trưởng lão tu luyện.

Lúc Chiến Thiên Kỳ đến, thấy Phụng Thanh Loan đang tu luyện thì hẳn cũng không dám làm phiền nàng tu luyện, chỉ là ngồi bên nàng ngây ngốc nhìn nàng tu luyện.

Thật ra hẳn cũng rất kinh ngạc, linh khí lúc Thanh Loan tu luyện tụ tập đến, thế nhưng là đầy đủ nguyên tố! Đa phần người tu luyện, lúc tu luyện chỉ tụ tập đến lượng nguyên tố mà họ tu luyện thôi, ví dụ như thuộc tính phong, thì sẽ tụ tập đến những linh khí mang nguyên tố thuộc tính phong. Trừ phi người đó có song thuộc tính hoặc là nhiều hơn thuộc tính, nhưng mà những người như thế thuộc vào loại người cực phẩm thiên tài, ngàn năm có một, trong một vạn tỉ người chỉ có vài người là có. Nhưng mà... nàng có vẻ khác người một chút? Vì cái gì mà linh khí tụ tập lại điều có đủ các thuộc tính?

Chiến Thiên Kỳ cứ như vậy ngồi suy nghĩ miên man, mặt trời ngã xuống lúc nào không hay. Hoàng hôn buông xuống một màu đỏ rực như lửa, phả vào người của Phụng Thanh Loan, cộng hưởng với trang phục trên người nàng, khung cảnh mỹ lệ chói mắt như vậy, thật khiến người ta ngẩn ngơ ngắm nhìn tựa như Chiến Thiên Kỳ bây giờ.

"Ân?" Lúc này Phụng Thanh Loan đã dừng lại việc tu luyện, từ từ mở mắt ra, đôi mắt nâu từng đột từng đột lóe lên tia kim sắc chói lòa thiên hạ, rất nhanh liền biến mất, trở lại như cũ, ánh mắt nâu nhạt không gọn sóng, bình tĩnh đến kỳ lạ. Ánh mắt cứ như thế nhìn thẳng vào mặt của Chiến Thiên Kỳ.

Chiến Thiên Kỳ vội thu tầm mắt lại, mặt mày vui vẻ hơn hờ chạy đến, nhào thẳng vào người của Phụng Thanh Loan.

Phụng Thanh Loan theo bản năng đưa tay ra đón, vững vàng ôm lấy Chiến Thiên Kỳ vào lòng.

Hồng Chi đứng bên cạnh không ngừng xoa xoa tay, lẽ lưỡi một cái sau đó chạy lẹ rồi đi, chủ tử thật sự muốn mỗi ngày cho nàng phát cầu lương ăn!!!!

Ngược cầu! Như thế nó cũng chết nàng thì sao? Không muốn ăn thêm cầu lương đâu!

"Nương tử, thật là đói, muốn ăn cơm." Chiến Thiên Kỳ nhìn Phụng Thanh Loan ủy khuất nói.

***

Hoàng Cung - Thiên Viên Viện, nơi chiêu đãi những buổi tiệc tùng vào ban đêm, và cũng là sân thi đấu lớn nhất của Hoàng Cung, đa số lúc chiêu đãi tiệc tùng, thì sẽ luôn có người khiêu chiến với nhau, để tăng thêm bầu không khí cho buổi tiệc, hoặc là để vũ nhục đối phương ví dụ như hiện tại chẳng hạn.

Phụng Thanh Loan và Chiến Thiên Kỳ vừa mới đến Thiên Viên Viện, chưa kịp ngồi xuống vị trí của mình thì Phụng Thanh Loan đã bị khiêu chiến.

"Thập Cửu Công chúa! Ta - Chiến Hoan Hoan muốn khiêu chiến ngươi!"

Phụng Thanh Loan bình đạm mà nhìn Chiến Hoan Hoan, sau đó lạnh nhạt nói "Ta từ chối."

Sau đó cùng Chiến Thiên Kỳ ngồi xuống vị trí của mình.

"Tại sao chứ?" Chiến Hoan Hoan tức giận và không phục lên tiếng.

"Tại sao phải chấp nhận?" Phụng Thanh Loan hỏi ngược lại.

"Bởi vì..." Chiến Hoan Hoan nhíu mày lại suy nghĩ, chẳng lẽ nói là nàng muốn trả thù nàng ta vì hôm ở hội đấu giá đã làm nàng mất mặt?

"Hoan Hoan." Chiến Thành Long, nhỏ giọng gọi, đưa tay lên nắm lấy tay Chiến Hoan Hoan, đưa mắt nhìn nàng rồi lắc lắc đầu, ý bảo nàng không được làm vậy, chú ý hình tượng hoàng thất.

Chiến Thành Long thật là bất lực với vị muội muội này của mình, chẳng lẽ mình đã cưng chiều muội ấy thái quá? Hắn cũng không phải ông trời, có thể đảm bảo nàng bảo vệ nàng trước mọi hoàn cảnh và cả đời được chứ? Hoan Hoan quá ý lại vào hắn rồi.

Đến nỗi việc Hoan Hoan đưa ra lời khiêu chiến với Phụng Thanh Loan, Hoan Hoan cũng chưa trải qua ý kiến của hắn mà tự mình hành động, điều này khiến hắn hơi tức giận, nhưng chẳng làm gì được, may mà Phụng Thanh Loan từ chối, nếu không hôm nay người nhục nhã không phải là Phụng Thanh Loan mà là Hoan Hoan.

Với thực lực của Phụng Thanh Loan, có thể một chiêu đã phân thắng bại. Hoan Hoan không có bất kỳ phản kháng nào.

"Thái tử ca ca... có phải... có phải ca ca thích nàng ta phải không?" Chiến Hoan Hoan quay đầu nhìn Chiến Thành Long, ủy khuất nói, nước mắt không tự chủ được mà trào ra.

Từ khi gặp Phụng Thanh Loan, thái tử ca ca ánh mắt luôn hướng về nàng ta, trong lúc nói chuyện lơ đãng, lại nhắc đến nàng ta, lúc nàng nói xấu Phụng Thanh Loan, thái tử ca ca lại mắng nàng. Ca ca đã không còn thương Hoan Hoan nữa rồi phải không?

"Ta..." Chiến Thành Long nhăn mày lại, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía Phụng Thanh Loan.

Phụng Thanh Loan hoàn toàn không thèm để ý đến bên này, nàng chỉ chăm chú nhấp nháp ly rượu trên tay, ngồi nhìn Chiến Thiên Kỳ đang ba hoa nhiều chuyện với nàng ta ở bên cạnh, ánh mắt không có chút nào là mất kiên nhẫn, thậm chí còn rất là ôn nhu nữa đáp lại nghi vấn của Chiến Thiên Kỳ nữa.

Khung cảnh thật khiến người ta hâm mộ...

Chiến Hoan Hoan theo ánh mắt của Chiến Thành Long, lòng tức khắc hiểu ra, miệng đắng chát không nên lời, trái tim như bị rỉ máu, ca ca thật sự không thích nàng nữa rồi...

"Ngũ muội biết rồi." Chiến Hoan Hoan cười chua chát nói, sau đó hướng đến Hoàng Đế Chiến Quốc - Chiến Linh, phụ hoàng của mình từ đầu đến bây giờ vẫn đang ngồi xem kịch nói.

"Phụ hoàng, nữ nhi cảm thấy Thập Cửu công chúa Phụng Thanh Loan tài sắc vẹn toàn, thực lực và tư chất không kém gì thiên tài nào cả, thân phận lại cao quý. Hòa thân đến Chiến quốc chúng ta, lại gả cho Bát Hoàng Tử Chiến Thiên Kỳ, thật là có chút bất công cho nàng ta. Phụng quốc lại sẽ cảm thấy Chiến quốc chúng ta khinh thường họ, nữ nhi cảm thấy, vẫn nên thay đổi đối tượng cho Thanh Loan công chúa vẫn là hơn. Thái tử ca ca cũng rất phù hợp với Thanh Loan công chúa nữa, huynh ấy cũng thích nàng, mong phụ hoàng có thể xem xét lại."

"Hoan Hoan." Chiến Thành Long tức giận hô lên.

Chiến Hoan Hoan hướng về Chiến Thành Long, nở nụ cười, nếu ca ca đã thích vậy thì muội sẽ lấy giúp ca ca, chỉ mong ca ca được vui vẻ...

"Rất có ý tứ, không biết... Thanh Loan có ý kiến như thế nào?" Chiến Linh cười hướng về phía Phụng Thanh Loan nói.

Chiến Thiên Kỳ lúc này trong lòng cuồng bạo, lo lắng, bất an khôn cùng. Nàng sẽ đồng ý sao???

Hắn... hình như rất không muốn. Hắn luyến tiếc nàng, trừ mẫu thân và ngũ ca ra, chưa có ai đối xử tốt với hắn như thế, mặc dù nàng rất là bá đạo, nhưng mà...

"Nương tử... đừng bỏ rơi ta." Chiến Thiên Kỳ thân thể run rẩy không ngừng, đầu cúi gằm xuống, cánh tay ôm chặt lấy tay của Phụng Thanh Loan, giọng điệu ủy khuất, lo sợ nói.

Hắn thật sự sợ hãi...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thách thức (3)

"Nương tử... xin ngài đừng rời bỏ ta." Chiến Thiên Kỳ lặp lại một lần nữa, cánh tay nắm chặt lấy tay của Phụng Thanh Loan, có chút run rẩy sợ hãi.

Phụng Thanh Loan lòng mềm nhũn đi, trái tim khẽ bị bóp chặt, đau đớn lại ngọt ngào.

"Thịnh suy vinh nhục, vì ngài mà bắt đầu. Cẩm tú tiền đồ vì ngài mà kết thúc. Đời này kiếp này, tồn tại chỉ vì ngài, còn những thứ khác đối với ta chỉ là hư vô." Phụng Thanh Loan đưa tay ôm lấy Chiến Thiên Kỳ, lớn giọng tuyên bố, ánh mắt sắc lạnh mà nhìn những người có mặt ở đây.

Chiến Thiên Kỳ à không, là tất cả những ai ở đây đều chán kinh rồi. Bá đạo, ngông cuồng, tự tin quá rồi!!!

"Hôn ước này, muốn hủy nghị cũng đừng nghĩ." Phụng Thanh Loan lạnh giọng nói tiếp.

"Nương tử... ngài thật tốt." Chiến Thiên Kỳ vui mặt vào ngực của Phụng Thanh Loan, nhỏ giọng nói.

Phụng Thanh Loan, ngài thật là tốt, tốt đến nỗi, ta không muốn lừa dối ngài nữa... nhưng mà thật xin lỗi, đây không phải là lúc. Cho ta thêm thời gian đi...

"Chỉ với mình chàng." Phụng Thanh Loan nhếch miệng kiêu ngạo nói.

Nàng - Phụng Thanh Loan, không phải là loại người tốt gì, nàng rất xấu xa, máu lạnh, không chút tình cảm nào, nhưng nàng tình nguyện làm người tốt của Chiến Thiên Kỳ. Mọi thứ tốt, đều dành tặng cho hắn, và cũng chỉ mình hắn.

Chiến Thiên Kỳ im lặng nghe trái tim của mình nhảy loạn và tiếng tim đập trần định của nàng.

Đáng ghét! Cảm thấy càng ngày càng thích nàng rồi, hắn không kiềm chế được trái tim của mình a!!!

Kiểu này phải sống làm sao???

Chiến Hoan Hoan nhìn hai người Phụng Thanh Loan và Chiến Thiên Kỳ, trong lòng cực kỳ khó chịu, lại có chút hâm mộ, nhưng đa phần là ghen ghét.

Chiến Thiên Kỳ, lại là hắn! Dù là một đứa ngốc, nhưng tại sao? Từ nhỏ đã được phụ hoàng nuông chiều, lớn lên thì được Ngũ ca yêu thích chở che, bây giờ lại được Phụng Thanh Loan hết lòng yêu thương nuông chiều. Hắn chỉ là một đứa ngốc mà thôi!!!

"Hoan Hoan, muội đừng nháo nữa, ta không thích Thập Cửu Công Chúa Phụng Quốc, hôn ước của ta, ta muốn tự ta đi tìm, không cần muội cầu xin phụ hoàng gán ghép." Chiến Thành Long nhỏ giọng nói với Chiến Hoan Hoan, ánh mắt nhìn Phụng Thanh Loan và Chiến Thiên Kỳ có chút hâm mộ.

"Khụ, khụ... nếu đôi bên đã không muốn thì ta cũng không cưỡng ép. Bất nhi cũng là có phúc a, cưới được một người thể tốt với mình như vậy, ta cũng

mừng thay cho con, và chúc con hạnh phúc." Chiến Linh cười ha ha nói, vẻ mặt vui vẻ thành tâm chúc phúc.

Phượng Thanh Loan mắt lạnh liếc mắt Chiến Linh một cái, sau đó thu tầm mắt lại, không lạnh không nhạt đáp lại: "Đa tạ phụ hoàng."

"Áy, hình như chúng ta đã bỏ lỡ một tiết mục hay rồi thì phải? Thật là đáng tiếc a~" Âm thanh tà tà của một nam tử vang lên rõ ràng, khiến mọi người không khỏi chú ý đến.

"Thanh công tử, người nói gì vậy, là do chúng ta đến trễ thôi." Âm thanh của một nam tử khác vang lên.

"Hắc hắc, biết thế chúng ta nên đến sớm rồi, thật là tiếc a."

Đi cùng với âm thanh, chủ nhân của âm thanh đó cũng xuất hiện, một nam tử trẻ tuổi tuấn tú xuất hiện, nét mặt có chút trẻ con, nhưng trong đôi mắt lấp lánh kiêu ngạo khiến cho người khác không dám xem thường.

Người này là Lôi gia đại công tử - Gia tộc luyện khí lớn nhất Chiến Quốc - Lôi Tử Hiên, là một trong tứ đại gia tộc, được xem là một thiên tài luyện khí, tuổi nhỏ nhưng tu vi đã là Đại Linh Sư nhị giai. Là tầm lửa thiên tài của Chiến Quốc. Năm giữ nguyên tố Hỏa, hiện tại đang học tại Thánh Thiên Học Viện.

Đi theo sau Lôi Tử Hiên là một nam tử dáng dấp tà mị, đôi mắt lim dim, khoe môi luôn luôn mang theo nụ cười không rõ tâm tình, một thân tử y làm nổi bật thêm khí chất tà mị của hắn, đáng tiếc tóc của hắn quá kỳ quái, chổng ngược lên trời như bị sét đánh, nếu không nhìn tổng quan hắn chính là một mỹ nam tử, lấy đi không ít trái tim thiếu nữ.

Người này là nhị công tử của Mộc gia - Gia tộc luyện dược sư nổi tiếng nhất đại lục, hắn tên là Mộc Dương Hạ. Tu vi của hắn tuy hơi thấp, nhưng mà khả năng luyện dược của hắn chính là thiên tài trong thiên tài, nên biết rằng, luyện dược sư không chú trọng vào việc tu luyện chỉ chú trọng vào việc luyện dược, nên tu vi thấp là bình thường. Cho nên bên người của dược sư, luôn luôn có thủ vệ cao cường bên cạnh bảo vệ, nhưng nếu hắn đồng ý thì sẽ có rất nhiều người nguyện ý chạy đến nâng giày cho hắn mang, dù sao hắn là luyện dược sư, chức nghiệp cao quý nhất đại lục, và cũng là loại nghề nghiệp hiếm có, Mộc Dương Hạ ở Chiến Quốc được xem là quốc bảo, ai ai cũng tôn kính nhường nhịn hắn. Hiện tại hắn đang học tại Thánh Thiên Học Viện.

Hai người này từ từ tiến vào, không chút nề nang chào hỏi ai, trực tiếp xuất hiện tại chỗ của mình ngồi xuống. Dù sao gia tộc người ta được đặc quyền nhìn thấy người hoàng gia được miễn hành lễ. Cho nên hành lễ hay không cũng chẳng có sao.

"Nhị vị công tử đến rồi sao? Đừng khách sáo hãy cứ tự nhiên, nào ta kính nhị vị một ly." Chiến Linh không tức giận gì ngược lại vui vẻ nói.

"Xin lỗi bệ hạ, ta và Mộc công tử đang thử một loại dược mới, loại dược này cần phải kiêng rượu." Lôi Tử Hiên cười híp mắt nói.

"Vậy sao? Vậy lúc nào thuốc hoàn thành, có thể đem cho ta thử một chút không?" Chiến Linh có chút ngại ngần chuyển chủ đề.

"Được chứ bệ hạ, nhưng khuyên ngài không nên thử, vì nó là thuốc độc." Mộc Dương Hạ mỉm cười tà mị nói.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử! Nàng Bá Đạo Quá!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.